

F. EŠTON

ROTA
BIBLIOTEKA

DETEKTIVSKI ROMAN

**LUN
PROTIV
BANDE
ZAMKOVA**

BROJ 141
1,50 DIN.
150 DIN.

**FREDERIK
EŠTON**

**LUN PROTIV
BANDE ZAMKOVA**

Pisan 1966.

I

Još ne paleći svetla, da bi uživali u sumraku, vozili su se do Versaja ka šumi Sent Lamber. Lišće je bilo žuto i crvenkasto, a po okolini nicala su prva svetla, kao prosute zvezde. U kolima je bilo njih troje. Vozio je nasmešeni muškarac, motreći na vijugavu cestu kroz naočare sa tamnim okvirima. Na zadnjem sedištu nalazila se vitka plavuša, koju je nemoguće opisati, jer ne pripada kategorijama lepih žena, nego je apsolutno lepa za sve ukuse i shvatanja. Pored nje je sedeo krupan, ali dovoljno skladan i pokretan muškarac. Njegovo izrazito lice, čisto izvijenih obrva i pravilnih crta, uokvirivala je gusta tamna kosa posuta srebmastim iskrama sedina. Čeličnoplave oči u sumraku su izgledale crne i svetle.

— Još malo i stižemo — reče muškarac za volanom i na trenutak se osvrnu pokazujući nasmejano lice.

— Radoznala sam da vidim to čudno gnezdo usamljenog viteza — odvrati devojka.

— I ti nazivaš gnezdом zamak od četrdeset soba? — nasmeja se muškarac pored nje.

U tom momentu siđoše sa ceste i zađoše na uzan, ali uređen put, koji je u luku vodio kroz šumu. Nalazili su se nekoliko kilometara daleko od Bomonvila. Stigoše do drugog zida nad kojim su se nadnosile krošnje mnogobrojnog drveća, a odmah zatim se ukaza velika kapija. Vozač zaustavi, istrča iz kola i na stubu kapije ključem otvori metalni kapak i brzo okrenu ručicu mehanizma. Kapija bešumno kliznu i on se vrati u automobil.

Ulazeći u veliki park, koji je u stvari bio prava stara šuma, vozač upali svetla i ubrza vožnju širokim prošekom. Svetlo obasja široki ulaza dvorca, čija su dva bela krila nestajala među drvećem.

— Šta se to događa? — upita muškarac sa zadnjeg sedišta videći kako nekoliko ljudi trči oko jednog kamioneta.

Vozač naglo zaustavi i izađe.

— Hej vi tamo! Šta radite? Dođite ovamo! — viknu on.

— Sklanjajte se, inače... — odvrati jedan od nepoznatih ljudi i preteći podiže revolver.

Ostali su uskakali u kamionet i takođe vadili oružje. Vozač kamioneta upali motor i svetla blesnuše.

Muškarac sa zadnjeg sedišta istrča i pođe stazom.

— Stanite, momci! Lepo siđite sa tog sanduka i uljudno objasnite vlasniku dvorca šta se događa — reče on stojeći na sredini pošumljene staze.

U njegovim pokretima bilo je nečeg impresivnog i pretećeg. Nekoliko trenutaka vladala je tišina. Mrak je već bio zaklonio okolne predmete, pa su se samo ukrštala svetla farova. Baš u sredini stajao je visoki čovek.

Ali tada kamionet naglo krenu pravo na njega. On odskoči i poteže pištolj. Sa kamioneta su ciljale četiri cevi na njega. Devojka beše izašla iz automobila i sada kriknu. Muškarac sa naočarima je povuče u zaklon iza kola, a zatim doviknu svom prijatelju:

— Donalde, sklonite se! To su pljačkaši zamkova!

Njegovu opomenu zaglušiše pucnji. Čovek s pištoljem, koji beše odskočio ispred kamiona, u poslednjem trenutku se zadivljujućim skokom nađe u senci drveća i izbeže kišu kuršuma iz četiri cevi. Opali i sam nekoliko metaka. Jedan čovek sa kamioneta kriknu i pade na zemlju, a ostali zaglušno opsovaše i nastaviše da pucaju. Još jedan klonu preko ograde kamioneta, ali ga drugi povukoše baš u trenutku kad su obilazili automobil.

Nekoliko pucnjeva odjeknu nad samim glavama devojke i zaklonjenog muškaraca. Stakla automobila prsnuše u mnoštvo kao zrnevlje sitnih delova. Benzin poče da curi i upali se tako da se automobil odmah pretvori u goruću kutiju. Njih dvoje pobegoše u zaklon drveća. Za to vreme kamionet nestade u mraku. Još nekoliko trenutaka između drveća se videlo njegovo svetlo, pa i toga nestade.

— Jeste li povređeni? — čuo se glas sa mesta na kome je stajao visoki.

— Čitavi smo! Jesi li ti ranjen? — užurbano je pitala devojka.

— Nije mi ništa — odgovori upitani i iziđe na požarom osvetljenu stazu.

Priđe ranjenom razbojniku i nagnu se nad njega. Ovaj je bio bez svesti, ali još živ. On ga uze u naručje i ponese kao da je dete. Devojka i muškarac u naočarima potrčaše za njima. Stigoše na široko stepenište i uspeše se trčeći do hola. Vlasnik zamka upali svetlo i potrča ka telefonu.

— Zvaću policiju! — reče podižući slušalicu.

— Ostavi! Ne mogu dozvoliti sebi to zadovoljstvo da se sastajem sa inspektorom — reče visoki spuštajući ranjenika na široki kožni kanabe.

— Onda bar da pozovem lekara? Taj čovek umire — dodade prvi.

— To može... Ali ne javljaj o čemu se radi. Reci samo da je povređen neko od posluge.

Vlasnik zamka podiže slušalicu i pokuša da pozvoni, ali je uskoro spusti i zaključio:

— Veza je presečena.

*

Visoki muškarac bio je Donald Sikert, koji beše doputovao u Francusku sa Džejn Vittington. Ona je sada stajala blizu njega i uzbuđeno posmatrala šta radi. Donald je sekao odelo sa ranjenika da bi otkrio rane. Pri tome je posmatrao lepo i još mlado lice nesrećnika, čije pune usne su bile blede, a oči zatvorene.

Vlasnik dvorca bio je Misei de Bošato, poznat kao strastveni biolog, koji je tu svoju strast dopunjavao sportom. Veliko bogatstvo nasleđeno od predaka i dva ujaka omogućilo mu je da se bezbrižno posveti nauci, sportu i ugodnom životu. On je sada obilazio dvorac. Kad se vrati uzviknu:

— To je strašno! Opljačkan sam tako da ću se teško oporaviti... Ali taj čovek umire! Možemo li mu pomoći?

— To i pokušavam — odgovori Sikert.

Spretno je otkrio rane mladiću.

— Imate li kućnu apoteku? — upita zatim.

Mišel de Bošato otrča i brzo se vrati noseći čitav ormančić sa medikamentima i zavojima. Sikert nađe alkohol, zavoje i špric za

injekcije. Uključi mali sterilizator i ubaci hirurške makaze i dva skalpela da se prokuvaju, jer to je bilo sve što se našlo u apoteci.

— Čak i hirurg u operacionoj sali bi ga teško spasao — reče razgledavši rane.

— Bolje je da ga ne dotičemo. Imam mala kola u garaži, pa ću požuriti da ga prebacimo u bolnicu — reče de Bošato.

— To bi potrajalo suviše dugo. Umro bi pre nego što bismo ga smestili u automobil — odgovori Sikert.

— Ali, možda se varaš... Ipak da... — dodade de Bošato.

— On zna o ranama više od nekih lekara — uzdahnu Džejn Vittington.

Lun nije dalje slušao njihov razgovor. Brzo je previjao ranjenika i ispitivao povrede. Jedan kuršum beše prošao pored srca i zario se u pluća, a drugi probio samu donju ivicu grudne kosti i izišao na slabinu. Bilo je očito da mladiću nema spasa, ali Lun ga previ, postavi drenažne cevčice i dade injekciju za jačanje srca.

Nekoliko minuta kasnije mladićeve oči se otvoriše.

— Ah... — jeknu bolno. — Vode... dajte mi vode...

— Ne smeš vode. Umiri se i mi ćemo ti pomoći — reče Sikert naginjući se nad njega.

Mladićeve oči sevnuše mržnjom.

— Vi ste me ubili... Jedan de Melvil mora da umre... kad je upao u sve ovo... Vode, preklinjem vas — s mukom izgovori.

Sikert, uze čašu i uli mu u usta nekoliko kapi. Ranjenik pokuša da dograbi čašu, ali klonu. Nešto je mrmljao. U njegovim očima se videlo da je u bunilu.

— Sumnjalo, ne pucaj!... Petao će nas jednom uništiti... Ja znam... Odvratno... Taj miris budi... Pjer, kokošija kuga... Oh! Majko...

Sikert je pažljivo slušao ranjenikove reči i merio mu puls nad levom šakom. Na trenutak prestade i zapisa reči koje je ranjenik izgovorio.

— Pokušaćemo da ga odnesemo do bolnice — reče Donald Sikert i htjede da podigne ranjenika.

Ali ovaj izdahnu baš u tom trenutku. Sikert odmahnu rukom i sa obližnjeg stočića skide ukrasni stolnjak, pa njime prekri leš.

*

Njih troje sedeli su u malom salonu. Trebalo je odlučiti šta da se radi.

— Potpuno mi je razumljivo što ne možeš da se pojaviš pred policijom — reče Mišel de Bošato.

— Ja ću biti svedok! — reče Džejn.

— Ne! Ne želim da te povlače u istrazi i po sudnicama. Reći ću da sam došao i zatekao napadače. Pucali su i ja sam odgovorio. Jednog sam pogodio... Dovoljno je da kažem deo istine i da isključim vas dvoje — nastavi de Bošato.

— Sam si rekao da niko ne bi očekivao od mladog Andrea de Melvila da bude član bande. Prepoznao si ga tek po fotografiji u njegovom džepu, jer je kao ranjen bio izmenjen, bled... Ostaće samo da si ga ubio. A ti to nisi učinio i ne smeš to da uzmeš na sebe — reče Donald Sikert.

— Ne mogu reći ni to da si ti bio ovde. Progoniće te čitava vojska policajaca i agenata — primeti de Bošato.

— To je istina. Ali ako se ja i Džejn sklonimo, policija će utvrditi da si ubio mladog de Melvila. Nećeš moći da pokažeš ni njegov pištolj, jer je ostao u kamionetu sa pljačkašima — objašnjavao je dalje Sikert.

— Ali, postoje tragovi... Automobil je zapaljen... Zamak opljačkan... — uzbuđeno se umeša Džejn Vitington.

— Sve to policija ne mora da veruje. Takve »okolnosti« mogu lažno da se pripreme. Policija hoće dokaze. Zato ne smeš na sebe uzeti ništa što nije istina. Jedina laž, koju smeš da dozvoliš sebi, jeste to što ćeš prećutati da sam i ja bio ovde. Izjavićeš da je nastala pucnjava i da je u njoj pao ovaj mladić. Sve ostalo pričaj kako je i bilo. A ja ću naći bandu — zaključio Sikert.

— Da bi mu se verovalo, neko treba da mu bude svedok — upade Džejn.

— Imaće i najlepšeg svedoka — nasmeši se Sikert. — Džejn, ti i on sedajte u mali automobil i pravo u policiju.

— A ti? — uplašeno upita Džejn.

— Ja ću nestati. Potražiću one koji su bili sa de Melvilom. Kada budu u rukama pravde, sve će biti uređeno — objasni Lun.

Iziđoše svi napolje. Sedoše u mali automobil i odvezoše se do kraja šume, gde Donald Sikert iziđe, a Džejn i de Bošato produžiše prema Milonu, malom naselju oko stare crkve.

II

Divan je to čovek — reče de Bošato dok su prilazili naselju.

— Divan... I nesrećan... Toliko je želeo da nađe mir i da odahne od stalnih progona u Londonu. On je sjajan naučnik, ali ga prati nekakva kob. Zašto se baš nama dogodilo da naiđemo na pljačkaše? — govorila je Džejn brišući suze.

— Voliš li ga mnogo, Džejn? — upita de Bošato.

— Volim... U svakom trenutku bih dala život za njega. Ali već godinama živim u strahu... Umorna sam od te ljubavi... Koliko nepravdi prema njemu!

Koliko krvi oko njega! — uzdahnu ona i jecaji plača je zagušiše.

Ćutali su nekoliko minuta, a zatim de Bošato upita:

— Zar nije mogao da izbegne opasnosti i komplikacije?

— On je čovek... Potpuni muškarac, potpuni borac, potpuni naučnik... On ne može da se prilagodi društvu punom nepravdi, laži i zločina... Njega ne mogu tako lako da ti objasnim — zaključí Džejn.

Stigoše u naselje i uskoro su se vraćali sa pet policajaca. Za njima je trebalo da stignu inspektori i drugi istražni činovnici sa lekarom.

Već je bilo obavljeno mnogo formalnosti. Policijski narednik zapisao je prve izjave de Bošatoa i Džejn Vittington, a fotograf snimio sve detalje. Tada stiže pariški inspektor Danijel Dalman. Bio je to vitak muškarac visoko podšišane prosede kose. Morao je imati blizu pedeset godina, ali bi spadao u najšarmantnije Parižane da nije imao jedan prirodni beleg, koji je bio u neskladu sa celokupnom njegovom pojavom. Levo uvo mu je bilo tamno, skoro crno. Takvi belezi nađu se ponekad na licu i zahvataju čak i čitavu polovinu. Ali retko je ko video tu pojavu na uhu.

Sada on uđe i sasluša narednikov raport. Zatim priđe Džejn i de Bošatou.

— Ja sam inspektor Dalman. Vodim istragu o »bandi zamkova«, pa sam izvešten da se misli kako je i ovde umešana ta družina. Jeste li vi čuli o toj bandi? — obrati se de Bošatou.

— Čitao sam nešto u novinama. Opljačkali su zamak Nevil u Gambeu, crkvu u Tijenu, muzej u Aresu, zamak Dampjer, zamak Bulunijer... Ali ta banda je pohvatana. Doktor Rišije, njen šef je u zatvoru — odgovarao je mimo de Bošato.

— Sasvim tačno! Ali pohvatana banda ima naslednike. Već je prijavljeno sedam velikih pljački zamkova i crkava — dodade inspektor Dalman.

Zatim se raspitivao o detaljima događaja. I nehotično se zagledao u Džejn.

— Odnekud mi je poznat i vaš lik i ime. Možete li to da mi objasnite? — upita.

— Ne, ne mogu... I ne želim — odvrati Džejn i pocrvene od ljutine.

— Mislite da je uvredljivo ako jedan policijski inspektor nekoga pamti? Onda ćemo stvar okrenuti. Odgovaraćete mi na pitanja — reče Dalman.

— Sve je zapisano kod narednika — usprotivi se Džejn.

Inspektor joj se galantno pokloni i ode do narednika, koji je nadgledao otpremu mrtvaca. Ovaj mu pruži zapisnik i Dalman pročitao podatke o Džejn. Vrativši se, oduševljeno uzviknu:

— Kakva čast! Vi ste slavna Džejn Vittington! Vaše ime znaju mnogi, jer niste samo slavna naučnica na polju biologije, nego i... Pomozite mi da kažem... Uživali ste poverenje Luna, kralja ponoći. Oh, još uvek se sećam njegovog uspeha u Parizu. Spasao je veliku muzičku trupu od zločina jednog manijaka... Istina, malo smo ga gonili, ali mu ne zameramo. To je čudan čovek. Voleo bih da ga upoznam. Nije li negde u blizini?

— Ne, nije u blizini. Napustila sam London da bih prekinula to stalno vezivanje mog imena za Donalda — odgovori Džejn.

— Tako se zove Lun? — upita inspektor.

— Ja ga poznajem pod tim imenom — odgovori Džejn i nehotično porumene.

— Onda mu je to pravo ime. Kažite mu da mu zavidim.

— Na čemu?

— Na uspesima... Na tome što poznaje vas... — skoro šapatom odgovori inspektor.

Džejn ne reče ništa i inspektor nastavi da je ispituje zašto je došla baš u zamak Bošato. Odgovori mu Mišel:

— Gospođicu Džejn Vittington sam upoznao na kongresu biologa u Oslu. Zanimale su nas iste pojave. Čitao sam u literaturi o njenim radovima... Pisao sam joj. Vi razumete, zar ne? To su naučnička pisma. Ja imam ovde uređenu laboratoriju. Pozvao sam Džejn.

— O, svakako, gospodine De Bošato. Verujte da razumem. A da li ste sami došli sa gospođicom sinoć u zamak? — nastavi inspektor Dalman.

— Sasvim sami — odgovori biolog.

— Za večeras je dosta. Nećemo vas uznemiravati dok nam to ne bude neophodno — zaključi inspektor i ustade.

*

Za to vreme Donald Sikert se vozio autobusom prema Versaju i uskoro se nađe na bulonjskoj stanici metroa. Žurio je u redakciju »Dimanša«, jer je to bio jedini način da sazna nešto o poginulom mladiću. Bio je petak i dan kada je u redakciji moralo biti novinara i do kasno uveče.

Kad uđe, zaključi da je zakasnio. Nađe samo staru novinarku, nekada popularnu Meri Espin. Ali kada počese razgovor, pokaza se da niko u Parizu ne bi mogao reći više o malim i velikim tajnama milionskog grada.

Lun se beše predstavio kao engleski novinar i ona mu reče:

— Dragi kolega, odmah ćemo videti šta se zna o mladom de Melvilu.

Pri tome doskakuta do sale sa dokumentima i hrabro se pope uz pokretne stube. Pri tome nije zaboravila da uvije suknju i vragolasto se nasmeši Sikertu.

— Ma... ma... me... me... mel... Melvil... De Melvil... Ogista... Ksavijer... Mora biti pre toga... Ah evo... — gundala je pri tome.

Kada siđe, pruži Lunu tanak dosije sa nekoliko isečaka iz dnevnih listova. Sikert je čitao o istrazi zbog jedne tuče. Zatim behu

zabeleženi afera sa prodajom lažnog rukopisa Montesckjea, hapšenje zbog pijanstva... Dakle, mladi Andre de Melvil je bio odavna u rđavom društvu. Dok je on čitao, novinarka mu nađe broj telefona de Melvilove sestre i adresu stana.

Četvrt časa kasnije, baš kad je negde zvonilo dvadeset i dva časa, Sikert pozvoni na vratima stana u Ulici Mesnil. Kroz odškrinuta vrata, koja je još uvek držao sigurnosni lančić, ukaza se uvelo lice mršave devojke.

— Koga tražite? — upita ona.

— Rekli su mi da bih od vas mogao saznati nešto o vašem bratu — reče Sikert.

— Ja ne viđam Andrea... Ne znam gde je sada... — odgovori ona vidno uzbuđena i nepoverljiva.

— Ja sam poslovni agent. Jedan vaš stari prijatelj me je zamolio da nekako otrgnem Andrea od tog Petla i drugih — nastavi Lun.

— Onda uđite — reče devojka i na licu joj se ocrta izraz radosti i nade.

— Ne mogu da se zadržavam. Sutra putujem i moram još večeras naći Andrea. Gde da ga tražim?

— Pokušajte u »Zlatnoj školjci«. To je negde... Ne volim ni da pomislim o tim jazbinama u koje zalazi... Negde na Pigalu, ili Ulica Sartal... Ja ga tamo katkada potražim telefonom. Izvesna Odet Verili ga poznaje — zaključi devojka.

Lun se zahvali i krenu.

— Preklinjem vas, otrgnite ga otuda. Dajte mu neki posao. On može... On je de Melvil — uzdhtalim glasom doviknu ona za njim.

Izlazeći, Sikert uzdahnu i pođe do prvog drveta. Osloni se na njega i izvadi cigaretu. Dok je pušio, osmatrao je ulaz. Uskoro se zaustaviše jedna kola. I pored toga što nisu imala policijsku oznaku, Sikert zaključi da je stigao časak pre policije.

III

Za razliku od mnogih lokala na Pigalu, koji deluju pomalo plesnivo i oveštalo, a ipak se ubrajaju u ono što se zove »boat denui«, spoljni izgled i unutrašnji dekor kabarea »Zlatna školjka«, odavali su svežinu i bogatstvo. Sve je bilo novo, inventivno uređeno i luksuzno.

Donald Sikert beše stigao da se za nepuna pola časa presvuče u večernje odelo i sada uđe u blistavi hol. Dva vratara se duboko pokloniše, a momak kraj garderobe prihvati njegov meki šešir i tamni ogrtač. Zatim Lun siđe u salu sa podijumom, koja je bila nešto niža od hola. Priđe pultu i baci pogled po sali. Njegova markantna pojava beše izazvala radoznalost mnogih dama, a time i njihovih partnera. On naruči perno i lepuškasta mikserka ga posluži. Trenutak kasnije zurila je u njega zgranuta.

Lun se smeškao vrteći punu čašu pića oko prsta. Pri tome se nije prosula nijedna kap.

— Vi to... kako je to moguće?! — upita ona.

On samo trepnu očima, malo podiže čašicu i osmehnu se devojci, a zatim opipa džep kao da traži maramicu, ali je ne nađe.

— O, pa vi ste mađioničarka! — reče joj i pokaza na njen duboki dekolte, odakle je virila njegova bela maramica.

— Kad ste uspeali? Nemoguće! Pa ja ništa nisam primetila — reče mikserka. — Mora da znate mnogo veština?

— Da, vrlo mnogo. Gledajte sada tamo ona tri stola. Vidite pet žena i četiri muškarca — nastavi Lun.

— Da, vidim ih... Ali izvinite da spremim piće — reče devojka.

Na drugom kraju pulta natoči piće i crnpuvasti kelner odnese sve na srebrnom poslužavniku. Devojka se vrati ka zanimljivom gostu.

— Rekli ste mi o gostima kod ona tri stola. Šta je sa njima? — upita ona.

— Zar vam nije ništa čudno?

— Ne... Ništa čudno ne vidim.

— Pa one žene nisu obučene — reče Lun.

— Istina, skoro su neobučene. — osmehnu se mikserka i nehotično poniknu pogledom na svoj dekolte.

— Pogledajte bolje — reče Lun.

Devojka razrogači oči. Zaista, žene su bile sasvim nage. Lepo se videlo kako se pri njihovim pokretima pomiču mišići, a obnažene grudi izazovno podrhtavaju.

— To je nemoguće! Vi ste... Kako smete? — preneraženo progundā ona.

— O čemu govorite? — upita Lun i lagano mahnu rukom ispred njenog lica.

Ona opet nije videla ništa neobično.

— Vi ste opsenar kakvog nema u Parizu! — šapnu devojka već sumnjičavo i sa malo straha.

— Kad bi gospodin Pižon znao... On bi mnogo plaćao čoveku koji bi izvodio tako nešto...

— Ko je gospodin Pižon? — upita Lun.

— On je... glavni... On sve sprema. Misli se da je vlasnik mnogih kabarea — poverljivo reče mikserka i opet otrča na drugu stranu pulta.

Kad se povratila, Lun upita:

— Kako bih video tog gospodina Pižona?

— Teško je... Nikoga ne prima lično... Ali ću vam reći u poverenju. On je sada u desnom salonu sa gospođom Evom i gospođicom Odet. On otuda posmatra program i kako se radi u lokalu — pričala je mikserka.

Pri tome pogled joj pođe ka jednoj zavesi višnjeve boje. Desno su bila vrata ka salonu. Lun klimnu glavom i gumu pred devojku krupnu novčanicu.

— Naplaćuje šef sale. Gospodin Pižon ne dozvoljava da ostalo osoblje... — reče devojka diskretno vraćajući novac.

— To je za vas. Piće ću platiti tom šefu — osmehnu se Lun i odšeta prema salonu.

— Tamo je i suviše prazno i nećete videti program — htede da ga spreči šef sale.

U tom momentu Lun podiže prste leve ruke i zagleda se čas u njih, a čas u šefa sale. Ovaj ugleda kako iz Lunovih prstiju izlete veliki leptir išaran mnoštvom boja. Pogled mu odluta za njim, a Lun u tom momentu šmugnu kroz vrata salona.

Tek što je ušao, uz njega se stvoriše dva snažna muškarca i preprečiše mu put. Lun ih pogleda i osmotri muškarca koji je sedeo u udobnoj fotelji između dve žene. Kosa mu se nalazila visoko nad čelom. Njegovo lice bi bilo vrlo lepo da nije na njemu lebdeo nekakav izraz podsmešljivosti i lukavstva. Desno je sedela zanimljiva i lepa žena sa mladežom na desnom obrazu, a levo znatno mlađa koja je bila kopija Brižit Bardo, sa nešto izazovnijim grudima.

Lun se svima osmehnu i okrete se dvojici ljudi, koji su očito bili Pižonovi telohranitelji.

— Momci, zar ste vi jedini lovci pacova u ovom lokalu? — upita.

— Neslane šale se ne traže ovde — odvrati jedan od njih.

Pri tome je držao ruku u džepu.

— Ko pravi neslane šale? Vi držite pacova u džepu, a govorite o tuđim neslanim šalama. Vadite to iz džepa — dodade Lun.

Čovek nehotično izvuče ruku i trže se. Na pod pade nekakvo čudno stvorenjce. Bio je to miš obučen u odelce i vrlo sličan Miki Mausu. Ču se lako cijukanje i stvorenje zaigra po tepihu.

— Hej, Miki! Odlazi odmah! Dame ne vole tvoje društvo — reče Lun zatim i čudno stvorenjce potrča k njemu.

Uspuza se uz nogavicu i nestade pod peševima sakoa.

— Ko ste vi? — upita Emil Pižon.

— Imate sreću da upoznate doktora Kliva Konana — odgovori Lun i galantno se nakloni damama i muškarcu.

— Šta želite? — pitao je dalje Pižon.

— Nameštenje u »Zlatnoj školjci« i ostalim vašim kabareima. Plata ... Pa, za početak deset hiljada novih franaka — odgovori Lun.

Pižon počeo da se smeje. Prihvatiše i žene.

— Deset hiljada? Sa tim vašim pacovom? ... Easterali biste mi goste... Oh! Ne mogu više. Zaista ste smešni!

— Prvo pogledajte program — prekide ga Lun.

— A, to nikako! Na audiciju prima moj čovek sutra pre podne. A sada vas molim da nas ostavite. Program će početi za koji minut — zaključi Pižon značajno gledajući svoje ljude, koji su bili spremni da ne baš nežno »zamole« čudnog gosta da iziđe.

Oni sunuše ka Lunu, ali ovaj ih opomenu:

— Zar je red da pred damama iziđete tako goli?!

Oni se pogledaše. Bili su bez odela do pojasa, a na njima su bile još samo nekakve smešne šarene gaće. Žene se zakikotaše, a telohranitelji pogledaše u svoje gole noge, pa pobegoše iza zavese.

Lun diže ruke uvis, a iz njegovih dlanova počеше da niču mnogobrojni leptiri koji se razleteše okolo. Nestajali su u mračnim kutovima salona. Odjednom to prestade. Lun se nasmeši i objavi.

— Mala revija najlepših žena sveta!

Iza zavese počеше da izlaze neviđene lepotice u ljubičastim, zlatnim, plavičastim i belim velovima. Gracioznim hodom su protrčale preko salona i nestale opet iza zavese. Za njima dođoše druge u dva reda. One na desnoj strani su bile obučene, a one na levoj gole kao igračice na kraju tačke striptiza. U skladnoj igri, one obučene su se svlačile i delove odeće bacale onima golima koje su se oblačile na neki volšeban način. Kad i one nestadoše iza zavese, Lun priđe društvu, prekrsti ruke na grudima i upita:

— Želite li ipak da razgovaramo? Ovo je jedina šansa koju vam dajem.

— Sedite! Vi ste čudo našeg veka! Mislim da ćete imati vaših deset hiljada franaka mesečno — reče ustajući.

Zatim predstavi stariju ženu kao svoju suprugu Evu, i mlađu kao primadonu svog kabarea Odet Verili. Lun ponovi ime kao doktor Konan.

— Izvinjavam se, ali čega ste doktor? — upita Pižon.

— Doktor psihohemije — odvrati Lun.

— Nisam čuo za tu granu nauke — reče Pižon. — Ali ono što ste pokazali, fantastično je. Kako ste uspeali da se u Parizu ne sazna za vaš izvrsni ansambl?

— Tek sam ga stvorio — odgovori Lun.

— Njime ćemo zatvoriti Foli Beržer, Mulen Ruž, .Kasino, de Pari... Svet će se diviti! — grozničavo je govorio Pižon.

— Ali, ansambl je veliki. Mi ne možemo odmah da primimo toliko devojaka — primeti Eva pižon.

— Pa, devojaka i nema. Sve to što ste videli izvodim sam — odvrati Lun.

Uskoro su Pižon i dame shvatile da je pred njima najveći opsenar svih vremena.

— Kada možete da nastupite?

— upita Pižon.

— Nakon deset dana odmora. Treba da spremim program — odvrati Lun.

— Trebaće nam više programa. Moja korespodencija drži trideset dva lokala. Nastupaćete samo u četiri, ali sa različitim trikovima — nastavi Pižon.

— O svemu ćemo se dogovoriti. Jedini je uslov da ostanem anonimn. Nastupaću pod raznim maskama, a negde samo kao konferansije — objasni Lun.

— To nam odgovara. I tako ćemo teško uspeti da vas zadržimo, jer će ostali hteti da vas prisvoje. Nudim vam desetogodišnji angažman — odvrati Pižon.

U tom momentu žurno uđe jedan čovek i dade znak Pižonu da izađe. Ovaj se izvini i preporuči dame gostu da ih zabavlja, pa izađe.

Eva je teško skrivala interesovanje za markantnog gosta, pa čim Pižon izađe, ona prvo obori pogled, a zatim sanjalački osmotri Luna. I najnaivnijem muškarcu bilo bi jasno šta to znači.

Odet se beše uzvrpoljila očito nezadovoljna što mora da ide.

— Moj nastup je za pet minuta. Moram u garderobu. Nadam se da ću vas opet videti — reče i otrča trudeći se da korača najizazovnijim korakom.

Dok je odlazila, Lun je gledao za njom.

— Sviđa li vam se ta mlada tigrica? — upita Eva.

Lun ne odgovori odmah. Prvo se zagleda u Evine oči, a zatim odmeri njen struk, lepe noge i skladne članke na nogama. Zatim šapnu:

— Sviđa mi se manje nego vašem mužu. U stvari, meni se vi sviđate.

— Dobar ste psiholog, ali suviše drzak udvarač — odvratila ona glasom u kome nije bilo ljutnje.

— Lepota nije greh, a diviti joj se još manje — reče on. — A vi ste žena o kojoj, siguran sam, sanjaju mnogi muškarci.

— Sem Emila. On sanja o Odeti... A vi ste to odmah shvatili. Tako je, ali meni ne smeta. Emil i ja... To je samo brak pred svetom, a u stvari kompanjonski savez.

— Čvrst?

— Veoma čvrst. On nije ljubomoran. Ja ga cenim i znam da smo jaki samo jedno sa drugim — brbljala je Eva.

U tom momentu se vratio njen muž. Sede i ostade zamišljen.

— Šta se dogodilo? — upita Eva.

— Ništa. Neki policijski inspektor njuška oko nas. Raspitivao se i o meni. Sigurno će naići — odgovori Pižon.

A zatim se okrete Lunu i upita kakve sve stvari može da prikaže u kabareima i pozorištima. Lun mu je pričao najčudnije stvari, a neke propratio i primerima. A bilo je mnogo toga što je znao. Dani kada su gangsteri hteli da od njega stvore »super gangstera« nisu bili prošli uzalud. Veštine borbi, mađioničarski trikovi, hipnoze, mnoge naučne discipline i znanja behu mu stvorila izuzetnu snagu, a ljubav prema ljudima, toplo srce i poštenje, bacali su ga iz avanture u avanturu, u borbu protiv zlih.

Sada je instinktom osetio da je pljačka zamka delo zlih. Želeo je da nađe one koji su gurnuli u smrt mladog de Melvila. Poznanstvo sa Pižonom i Odet trebalo je da mu posluži da sazna nešto više o de Melvilu i otkrije trag bande. I baš je razmišljao kako da se raspita o de Melvilu, kada u salon uđe čovek crnog uha.

— Inspektor Dalman — predstavi se on.

— Izvolite — odvratila Pižon i predstavi se, a zatim predstavi ženu i gosta. — Sedite sa nama.

Odavde možete da posmatrate i program, gospodine inspektore.

Ovaj klimnu glavom, rukova se sa Evom i tobožnjim doktorom Konanom. Tada počne program. Prvo nastupiše dvanaest igračica bluza. Zatim dođe Odet. Ona ne izađe na podijum, nego se pokrenu zavesa i otkri pozornicu na kojoj se videla džungla. Nekakva aždaja se tromo pokretala, a kroz džunglu je trčala devojka u bikiniju od

tigrove kože. Preskoči aždaju i poče da igra pred njenom glavom. Aždaja se njuhala, kao da hoće da je uhvati, ali je devojka skladno i lako bežala... A sve je bilo sračunato na to da se pokažu njene privlačne obline. Izgledalo je da se aždaja smiruje. Njene krupne oči menjale su boju, a krljušt je svetlucala. Konačno aždaja je bila »smirena« i njena glava se nalazila uz Odetu. Odjednom aždaja zgrabi krajičak gornjeg dela Odetinog kostima, pa ispusti taj deo odeće. Odet htjede da ga dohvati, a aždaja joj strže i donji deo bikinija.

Odet je igrala ljutnju. Gornjim delom svog kostima zauzda aždaju, donji baci kao sedlo i uzjaha »neman« koja je poslušno odnese u džunglu.

Publika je tapšala. Opet nastupi dvanaest igračica predvođenih jednim gorostasnim Crncem mišićavog i sjajnog tela.

Inspektor navuče zastor i obrati se Pižonu:

— Smem li vas malo odvojiti od vašeg programa?

— O, svakako, gospodine! — odvrati ovaj.

Inspektor ispriča o događajima kod zamka Bošato i smrti mladog de Melvila.

— Pa mi smo poznavali tog mladića! — uskliknu Pižon. — Ne mogu da shvatim da je on... Pa nismo ni sanjali!

— Njegova sestra nam je rekla da je često dolazio ovde i da ga je ponekad zvala telefonom reko Odet Verili — objasni inspektor.

— Odeta će uskoro doći — reče Eva.

I zaista, Odeta stiže rumena od igre i kupanja. Pižon joj predstavi inspektora. Ovaj poče da je ispituje. Odet vidno poblede čim shvati da je mladić mrtav. Pižon ju je motrio ispod oka, a Lun je posmatrao sve njih.

Inspektor je vešto ispitivao, ali nije mogao da sazna ništa zanimljivo. Mladić je dolazio ovamo, trošio novac, veselio se i odlazio. Poneka tuča, pijanstvo i slične sitnice nisu ništa rasvetljavali. Inspektor beše od de Bošatoa saznao za de Melvilovo buncanje i sada je pitao šta te reči mogu da znače.

Lun je brižljivo pratio reagovanje svih prisutnih, ali nije bilo osnova za bilo kakav zaključak. Tek kad obrati pažnju na inspektora, primeti da ga ovaj proučava. Na to se uskoro nadoveza i pitanje:

— A da li ste vi poznavali mladića? — upita inspektor.

Lun odgovori da nije i da je skoro došao iz Australije. Pri tome je govorio francuski sa engleskim naglaskom, istina ne upadljivim, ali приметnim.

— Jedan visok čovek u sivom odelu je pre manje od dva sata bio kod sestre de Melvila. Pomislio sam, ne znam zašto, da to niste možda bili vi — reče inspektor.

— Nisam bio. A to se može lako utvrditi. Pozovite tu sestru — odvrati Lun.

— Možda je samo sličnost opisa kriva. Uostalom, gde bih vas mogao naći? — upita inspektor.

— Spavam u hotelu »Rojal Opera«. Tražite doktora Kliva Konana — odgovori Lun i hitrim pokretom pokaza pasoš.

— Hvala — klimnu glavom inspektor i počeo da čupka svoje mrko uho.

Bio je svestan da nije ništa postigao. Još jednom odmeri celo društvo i ustade.

Lun i Pižon ostadoše sa damama i nastaviše razgovor. Jedino je Odet bila malo rasejana. Eva ispriča da će za vikend imati prijem u kući kod Montinjona. Opisivala je lepotu jesenjeg izgleda šuma Montmorensija i govorila o društvu koje će se tamo sastati.

— Žalim što i ja neću moći s tobom — reče njen muž.

— Pozvaću doktora — reče Eva.

— Nadam se da neće odbiti tvoj poziv — dodade Pižon.

Lun se zahvali i prihvati poziv, a zatim ostavi društvo i iziđe u salu. Neko vreme je pijuckao voćnu limunadu sa malo konjaka, a zatim krenu.

Na ulici se osvrtao za taksijem, kad jedna kola skoro bešumno kliznuše k njemu i stadoše.

— Možda imamo zajednički pravac puta — reče nasmejana Eva Pižon.

— Biće mi žao ako vam otežam odlazak kući — odvrati Lun.

— Ja i ne idem kući. Još ne želim da spavam, ali moj muž je postao nestrpljiv. Treba da uteši Odet zbog smrti malog de Melvila — ne okolišajući reče žena.

Lun uđe u automobil i Eva pokrenu kola.

— Da prođemo kroz grad do Monpamasa? — reče ona.

— Izaberite pravac — galantno reče Lun.

— Ima nekoliko ugodnih lokala na Monpamasu, a kod Opservatorije imam jedan čisto ženski stan. Možda tamo da nešto popijemo? Birajte — reče Eva.

— Već sam izabrao. Vozite — šapnu Lun.

— Šta ste izabrali? Recite.

— Neću da kažem. Vi treba da znate — odgovori Lun.

Eva je vozila dalje razmišljajući. Kad predoše Senu, ona skrenu mimo stanice d'Orsej i izveze na Bulevar Monpamas. Zaustavi se kod jednog kabarea.

— Pogodili ste šta sam izabrao — reče Lun.

Ona ga ljutito pogleda. Izgledalo je kao da želi da mu udari šamar, ali se uzdrža i oni udoše. Eva je bila neko vreme smrknuta, ali uskoro se odobrovolji, jer joj je pratilac šapnuo reči jedne stare pesme o ljubavi. I toga momenta ona otpoče onu finu igru žene koja izaziva, ali diskretno, a zatim izbegava da padne u zagrljaj muškarca.

Lun joj je pričao nekakvu priču o svom boravku na ostrvima Okanije, a zatim o sebi, ali tako da je gane, jer je usamljen. Na kraju je otprati do kola i oni se dogovoriše da sledećeg dana budu zajedno celo posle podne. Dok su se pozdravljali, Lun oseti lako drhtanje Evinih ruku. Toga trenutka bi se sa njom zauvek oprostio da nije želeo da pronade šta se to događa oko »Zlatne školjke«.

Šetajući niz bulevar ka Seni, on je razmišljao o Džejn. Koliko se ona razlikovala od ovih žena! Život s njom bio je pun smisla. S njom se moglo razgovarati i družiti. Ona je bila jednako dobar sagovornik o nauci i umetnosti, kao što ju je interesovalo sve drugo o životu.

Ali jedna stvar je nad Lunom i Džejn lebdela kao oblak. Ona nije bila sasvim srećna. Stalni strah zbog opasnosti u kojima se nalazi voljeni čovek mučio ju je na jednoj strani, a na drugoj su njena ženstvenost i prirodnost težili ka tihom domu i materinstvu. Lun je to osećao i znao. Još pre dve godine tražio je način kako da je oslobodi svog prisustva, svestan da će sam neizmemo patiti. Ali nije mogao da se odluči kako da to učini. On nije bio čovek za miran život, a ona je bila suviše hrabra da je to plaši i otera od njenog Donalda.

Dakle, jedno od njih je trebalo da se žrtvuje i da nestane iz života onog drugog. Lun je bio spreman da on bude taj.

IV

Veza sa zamkom Bošato beše popravljena i Lun dobi Džejn.

— Vaša haljina neće biti gotova danas. Javićemo vam sutra — reče i spusti slušalicu.

Bilo je već deset časova i on se spremi da izađe. Baš tada telefon zazvoni. Javljao se inspektor Dalman. Bio je u salonu hotela.

— Odmah ću sići — reče Lun.

Mislio je kako je dobro što je prilikom posete sestri poginulog mladića nosio dodatnu periku, hodao malo poguren i imao upadljiv mladež iznad usne. Moglo se dogoditi da inspektor zatraži sastanak sa devojkom.

Ulazeći u salon. Lun odmah primeti devojkku, sada plaćom zamućenih očiju. Prilazeći inspektoru, Sikert se sasvim ispravio i zbog toga je izgledao viši. Mahnu inspektoru i sede na obližnju fotelju da ne bi smetao njegovom razgovoru sa devojkom. Primeti da devojka neprimetno odrečno mahnu glavom. Ovaj čovek joj nije ličio na sinoćnjeg gosta.

Tada inspektor priđe Lunu i pozdravi se, a zatim reče:

— Moram se izviniti. Gospođica de Melvil kaže da to niste bili vi kod nje.

— Normalno je da proveravate, gospodine inspektore. Čak mislim da još više treba proveravati. Prisustvovao sam vašem razgovoru u »Zlatnoj školjci« i imam utisak da Odet zna više nego što je rekla. Ako šta saznam, pošto ću nastupati u tom kabareu, javiću vam svakako — odvrati Lun.

Inspektor izađe sa devojkom, a Lun malo sačeka, pa i on krenu. Uze taksu i odveze se do jedne trgovine oružjem. Njegov pištolj, koji beše upotrebio kod zamka Bošato, još od sinoć se nalazio na dnu Sene kod Severa. Trgovac oružjem reče da je potrebna dozvola za

kupovinu oružja, ali kad se Lun osmehnu i stavi na tezgu dve stotine franaka više, ovaj odmah nađe jedan brauning i brzo ga zavi.

— Kod mene nikad ništa niste kupili — reče tiho.

— Razume se — odvrati Lun i iziđe.

U jednoj apoteci, a zatim u trgovini hemikalijama, kupi nekakva jedinjenja i tečnosti, a zatim još neke sitnice. Trebalo je imati oružje, a on je bio došao u Pariz samo sa jednim revolverom. Nadao se da mu ni on neće zatrebati. Sada sa žaljenjem pomisli kako mu slučaj opet zagorčava život. Mogao je da pozove Džejn i da otputuje, ali to nije bilo u njegovoj prirodi. Neko je kriv za zločin. Kriv je neko za to što je morao da ubije mladića. Zato mora saznati sve okolnosti, jer bez toga ne bi mogao biti miran.

*

Svrati u jedan od onih prisnih malih lokala, uze novine i poče da čita. Iznenadi ga to što se iz materijala moglo zaključiti da se ne isključuje krivica Mišela de Bošatoa. U jednom članku neko piskaralo beše izvuklo staru priču o dvoboju de Bošatoovog pradede i de Melvilovog pradede, u kome je prvi bio teško ranjen i od toga je bolovao dve godine, da na kraju umre ne ozdravivši.

»Zanimljivo je, pa i kad se radi o čudnoj slučajnosti, da je gospodin de Melvil izgubio život pred zamkom čijeg gospodara je neizlečivo ranio njegov predak još pre više od sto godina...«, pisalo je na jednom mestu.

Lun rezignirano odbaci novi ne i poče da posmatra tihi trg.

Razmišljao je šta da uradi, pa odluči da opet poseti »Zlatnu školjku«, ali sada pre ručka.

Emil Pižon tek beše stigao u svoj biro, čiji je ulaz bio iza ugla, ali u istoj zgradi u kojoj i kabare. Kad mu javiše da ga traži dr Konan, on mu pođe u susret sve do pola stepeništa. Povede ga u luksuzni salon pored biroa. Ispriča mu da će se pred nogama njih dvojice uskoro nalaziti ceo zabavni život Pariza.

— Od dana kada je tobože umro, a stvarno otrovan Neša Martini, ja polako osvajam Pariz. A vi ćete mi pomoći da to i sasvim postignem — reče Pižon.

— Ko je bio Neša Martini? — Upita Lun.

— Da, vi ne znate... Zvali su ga Libanac, ali on je došao iz Sirije. Bio je ministar u jednoj od tamošnjih vlada. Došao je u Pariz posle neuspeha u Njujorku. Ali ovde je uspeo i već četrdeset devete godine kapitalom nepoznatog porekla počeo je da kupuje... Njegovi su postali »Robinzon«, »Mulen ruž«, »Šeherezad«, »Drap d'or«, »Foli—Pigal«, »Šako«, »Eglon«... već je bio napola osvojio »Komedi Komarten«, »Karusel«, »Madam Artir« i nekoliko drugih. Sanjao je da sve noćne lokale poveže podzemnim tunelima, a naročito ove na Pigalu — pričao je Pižon.

— Zanimljivi planovi — primeti Lun.

— I skoro je uspeo nastavi Pižon. Ali došli su skandali, jer je odredio astronomske cene... Ostali vlasnici noćnih lokala su se branili. Posle je nađen mrtav u kolima. Kažu: srčani udar.

— Ko ga je nasledio? upita Lun.

— Ah, to je još uvek zlo. Ostala je njegova Helen Martini. Udovica je zmija! »Nekrunisana kraljica noći« ima četru revolveraša i nastavlja borbu. Ali ne ide kao pre. Ja sam uspeo da kupim nekoliko kabarea. Već sam kupio »Sfinks« i »Teatr de Kapisen«. Dobar deo akcija u tridesetak manjih kabarea su u mojim i Evinim rukama. Sada će gosti povrveti na vaše fantastične programe... Pariz će biti naš — zaključio Pižon.

Čekali su neko vreme, a zatim počеше da prave planove. Lun je ispisivao tačke zamišljenih programa. Neke i pokaza Pižonu, koji se oduševljavao. Naročito ga je dovodila u ekstazu hipnoza sa slikama haremskih lepotica.

— Da li svi gledaoci vide ovo što ja vidim? — pitao je uzbuđen.

— Da vas uverim. Pozovite sve svoje ljude da isprobamo — reče Lun.

Uskoro su bili u kabareu. Dođe i Odet, a za njom dvadesetak devojaka i nekoliko čuvara, blagajnik i portir Lun se trudio da stvori iluzije i da masu podvrgne hipnozi. Kada je završio, svi su slično opisivali ono što su videli.

U celoj gužvi Lun iskoristi priliku i upita Odet:

— Jeste li dugo poznavali de Melvila?

— Već dve godine. Nisam bila često sa njim, ali mi se sviđao... To ne sme da zna Emil — šapnu ona.

— Znete li nekog od Emilovih najinteresantnijih poznanika?

— Viđala sam ih, ali ne znam ko su... To je opasan milje... Ne pokušavajte da saznate više... Može se dogoditi da ne živite dugo... A bilo bi šteta — dodade uzbuđeno Odet i htjede da ode.

— Pitao sam iz radoznalosti. Ne pričajte šta smo razgovarali — reče on.

— Ne bih se ni usudila — odvrati Odet i otrča, jer je Pižon stajao na vratima i pogledom je tražio.

*

Eva se dugo gledala u trokrilnom ogledalu, koje joj je otkrivalo izgled sa svih strana. Brižljivo je ispitivala jedva primetne boriće na licu, oblik svojih grudi, linije nogu i oblinu mišica. Čas je bila zadovoljna, a čas bi joj senka brige prolazila licem. Ona je osećala da joj je lepota sada najzrelija i da se nalazi na vrhuncu ženskog cvetanja, ali je znala da je baš zbog toga blizu trenucima kad će početi da se ukazuju prvi pečati četrdesetih godina. Zar se brižljivim ispitivanjem to već ne naslućuje na vratu? A kako je baršunast i nežan!

Stari sat odsvira nežni znak za podne. Ona požuri da se obuče. Svetloplavi kostim i okrugao škotski šeširić učiniše joj se neprikladni i ona obuče usku koktel haljinu, ogrnu kašmirski mantil i krenu.

Lun je već čekao pred restoranom na Trgu Opere i oni se popeše uskim stepeništem. Četiri devojke i dva kelnera ih opkoliše, prihvatiše ogrtače i izabraše im sto blizu ogromnih prozora, koji su gledali na trg i niz aveniju.

Blagi uticaj starog francuskog vina učini da su se uskoro osećali odlično. Eva poče da mu priča kako je učila najbolju školu baleta i da i sada ponekad igra za svoje goste.

— Videćete me na vikendu. Igraću za vas — reče ona. — Obećavate li da mi budete gost?

Lun klimnu glavom i pomilova joj negovanu ruku.

Kad završiš ručak, Eva reče da bi ga rado pozvala u svoj stan, ali da treba sačekati čas sastanka u divnom kraju iznad Montinjona.

— Pričajte mi o sebi — reče Lun.

Ona mu je govorila o svom detinjstvu u Monmorensiju i životu u roditeljskoj kući bogatog trgovca na Bulevaru Burdon. A zatim su došle teškoće onih godina neposredno pred rat. Bila je devojčica kad je otac umro. Imanje se brzo rasulo, jer su dva njena brata bili dangube i bonvivani. Okupacija je prošla u trošenju ostatka bogatstva. Evina majka je prodala i poslednje delove nakita.

— Kad je Pariz opet oslobođen, mogla sam da biram između igraciće u malom teatru, ili striptizete u kabareima. A tada sam upoznala Emila... — govorila je glasom koji je otkrivao da je tada bila spasena.

— On je već bio bogat? — upita Lun.

— O, ne! Ali znao je kako da to zajedno postanemo — odvrati ona i skrenu razgovor.

Lun pomisli kako je izgubio mnogo vremena sa ovom ženom. Da se nalazio u Londonu, on bi delovao neposrednije i lakše. Ali ovde je bio stranac i trebalo je da bude oprezan. Činilo mu se da mora tražiti oko »Zlatne školjke«, a Eva će mu i nehotično pružiti neki podatak.

Ona je bila vesela i pila je zlatnožuta vino iz velike kristalne čaše. On se čudio kako može da popije toliko alkohola, pa i kad je Francuskinja, gde je vino nerazdvojan pratilac svakog obeda. Bila je trezna sve dok ne ustadoše da krenu. Tada je morala da se osloni na njega.

— Prati me kući — šapnu mu.

— Moraš sam voziti.

Nije mogao drugačije i on je smesti na sedište, a sam sede za volan. Uskoro stigoše' na Monparnas i on je povede u njen stan.

Bio je to raskošan apartman pretrpan najskupocenijim kanabeima, foteljama, krznenim prostirkama i skupocenim zavesama i zastorima.

— Sama ću ti spremiti kafu... Sačekaj malo — reče ona kao da i nema govora o njegovom odlasku.

On ču vrata od kupatila i šištanje slavine i tuša. Kad je izišla otuda, bila je bosa i obučena u kućni ogrtač. Lun je i sam osećao nekakvu bezbrižnost izazvanu alkoholom.

— A sad me smesti da se odmorim — reče ona i stade uz njega tako da je uzme u naručje.

On je ponese. Spusti je na ležaj i, kao da se otrže od nekakvih nevidljivih spona, pođe ka izlazu.

— Već sam zakasnio — reče i nasmešen joj mahnu.

Ona ga je čudno gledala, ali se snađe i odvrati dobacivši mu poljubac stavljanjem prstiju na usne i onim toliko starim, ali uvek značajnim pokretom ruke. On odvrati i iziđe.

»Oho, stari moj! Ti si u opasnosti da zaboraviš jednu divnu devojk«, pomisli. Ali odmah zatim mu se lice smrači, jer se seti da on stvarno i mora da zaboravi Džejn.

V

Inspektor Dalman je zamišljeno gledao u već pročitani spisak poduhvata »bande zamkova«. Najviše ga je ljutilo to što je nova banda uspela da ponovo opljačka dragocenosti, koje su već jednom bile pronađene kod Rišijea. Samo tapiserija iz Sen Žervea, koju je jednom ukrala stara banda zamkova, vredela je dva miliona novih franaka. Tome je trebalo pribrojiti desetine stolica i stočića »Luj XV«, šest skupocenih mermernih amfora »ampir«, opremu salona slavne vojvotkinje Suzane de Mabijo...

Banda se nije ustručavala ni od ubistva. Nađena su mrtva četiri čuvara zamka, crkvenjak u Fukereju i kustos muzeja u Anijenu. Pretučeno je i ranjeno još devet ljudi.

Ali nikad nije bilo utvrđeno odakle je opasna družina. Prvi trag je bila smrt mladog de Melvila. Pored tog, iz zamka Bošato odneti su predmeti od ogromne vrednosti. Uz šest komada stilskog nameštaja, nestale su četiri slike starih majstora i dva Pikasova platna, jedna Dalijeva fantastična kompozicija i kuhinjsko srebro staro dva veka. Pokradene stvari vredele su preko četrnaest miliona novih franaka — pravo bogatstvo. Srećom, banda je bila iznenađena vlasnikovim povratkom i nije stigla da odnese vrednosti iz de Bošatoovog kabineta, koje su nadmašivale odneto. U štampi su se mogli naći podaci o retkim knjigama, zlatnoj maski Viktora Igoa, vitrinama pretrpanim figurama neprocenjive vrednosti iz svih krajeva sveta. Ostalo je i staro, ukrašeno i vredno oružje.

»Pravo je čudo to što vlasnik zamka nije bolje čuvao svoje bogatstvo. Čeličnim vratima je obezbedio svoju laboratoriju, iz koje se moglo odneti samo bezvredno bilje, kukci i crvi u zbirkama, životinjice u alkoholu i slične naučničke stvari, a ostavio je skoro sasvim nečuvano blago celog dvorca. Sva posluga stanovala je u blizini zamka i noću nije bilo čak ni stražara. Dva psa u parku

pljačkaši su lako otrovali i nesmetano utovarili svoj kamionet«, pisalo je u večernjem izdanju«.»Pariških novosti«.

Na jednoj strani beležnice stajalo je zapisano pitanje: Nije li de Bonšato sve inscenirao i namamio mladog de Melvila da ga ubije?« Ali je ispod toga pisalo: »Svedok Džejn Vittington, po svemu što se o njoj zna, nikada ne bi dala alibi ubici«.

Na drugoj strani beležnice inspektor beše zapisao:« De Melvil je viđen u »Sfinksu«. Taj lokal pripada Emilu Pižonu. Posetiti.«

Inspektor kucnu to mesto u beležnici i naredi da mu se doveze automobil.

*

Kad ću te videti? — pitala je Džejn kad joj se Lun beše javio.

— Ne znam tačno. Tek prekosutra, mislim — odgovori on.

— To je čitava večnost... Slušaj, gospodin Mišel me zove na jedan prijem i vikend — nastavi Džejn.

— Gde će to biti?

— Negde kod Montinjona.

— Poziva vas gospođa Pižon?

— Otkud znaš?! — iznenadi se Džejn.

— Biću i ja tamo — odgovori Lun.

— Ne mogu da shvatim... — dodade Džejn.

— Ni ja ne shvatam, ali ćemo se tamo sresti, a to je dobra slučajnost. Ipak, ti i Mišel me »ne poznajete«. Ja sam za gospođu Pižon novi mađioničar i opsenar njenog muža. Zapamti: Ne poznajemo se! — odvрати Lun i pozdravi voljenu devojkicu, a zatim spusti slušalicu.

Neko vreme je razmišljao gledajući kroz prozor svoje hotelske sobe. Jesenja noć se rano spustila i nad gradom su treperila mnogobrojna svetla. Sakr Ker je bila osvetljena reflektorima tako da se stvarao utisak kao da lebdi nad zemljom.

Pogledavši na časovnik, Lun zaključio da je vreme da pođe. U mislima je bio povezao činjenicu da je u starom isečku iz novina u redakciji »Dimanša« pročitao o tuči mladog de Melvila u »Sfinksu«. A taj noćni lokal je sada bio Pižonovo vlasništvo.

*

Vratar na ulazu u »Sfinks« pažljivo osmotri novog gosta. Lun to primeti i povrati se da ga upita:

— Da li ste videli Petla, ili Lažljivca?

— Nikada nisam čuo takvo pitanje. Petlova sam viđao, a i lažljivaca — odvrati vratar.

— Mene zanimaju dva čoveka, koji imaju te nadimke. Možda će vam ovo pomoći da razmislite — dodade Lun i gumu mu u ruku novčanicu od dvadeset franaka — Ako se nečeg setite, biću kod bar —pulta i za trud...

Lun ne završi rečenicu, nego samo pokaza dve novčanice od po sto franaka. Vratar ga je sumnjičavo gledao, ali krupne, rumene novčanice su ga dovodile u iskušenje. Zato pozva jednog od razvodnika da ga zameni i šmugnu kroz sporedni izlaz. Prođe kroz usko dvorište i pretrča ulicu. Uđe u neosvetljen hol i pipajući pođe niz suterensko stubište. Na jednim vratima pokuca na naročit način, kao da morzeovom azbukom signalizira svoje ime.

Iza vrata se prvo ukaza cev revolvera, pa se ona jače otvoriše i vratar se provuče unutra.

— Šta ima novo? — upita čovek bledeg lica, koje bi bilo lepo da nije bilo nesrazmerno dugačko.

— Pre pola sata u »Sfinks« je došao Crno Uho — reče vratar.

— Znamo. Video ga je jedan od naših — reče čovek dugog lica.

— Nisam došao samo zbog toga. Naišao je i jedan visoki čovek, koji traži Lažljivca. ili Petla — odgovori vratar.

— Šta si mu rekao?

— Odgovorio sam starom frazom.

— Vрати se i reci mu da će dobiti obaveštenje.

— Da uzmem i dve stotke, koje mi je ponudio?

— Uzmi. Dok mu budeš javljao, ja ću videti i znaću ko je taj delija — zaključí nepoznati i odškrinu vrata jedne sobe. — Vратиću se za nekoliko minuta — dodade četvorici ljudi, koji su igrali karte u novac.

Zatim pođe za vratarom, koji pređe ulicu i kroz zadnji ulaz nađe se u holu. Dva minuta kasnije stade uz Luna i šapnu.

— Jedan prijatelj nešto zna o Petlu i Lažljivcu. On će doći k vama. Ja sam ga našao.

Pri tome neprimetno postavi ruku da primi obećanu nagradu. Lun mu dade ispresavijane novčanice.

Čekajući, Lun je posmatrao kabare, u kome je bilo malo gostiju, jer do početka programa je trebalo još najmanje tri sata. Ugleda inspektora Dalmana koji je sedeo za stočićem uz veliki stub. Lun mu neprimetno mahnu u znak pozdrava i nastavi da pije svoj koktel načinjen od nekoliko kapi gorkog likera, malo skoča i dosta voćnog soka.

Jedan čovek stade uz Luna. Iskosa ga osmotri i šapnu:

— Hteli biste da se sretnete sa Pet lom?

— Veoma bih želeo da vidim njega, ili Lažljivca, ali sada ne mogu — takođe niskim glasom odvraći Lun.

— Zašto? — upita pridošlica.

— Jedan dustabanlija je ovde. On radi na slučaju Bošato — objasni Lun.

— Je li to Crno Uho?

— Zovu ga, valjda, i tako. To je inspektor Dalman.

— Prati vas?

— Ne mene... Ali ne volim što sam ga sreo ovde.

— Zašto ste došli?

— Emil mi je rekao da ću nastupati i ovde, pa sam svratio da pogledam salu.

— Koji Emil?

— Vlasnik »Zlatne školjke«. Imam ugovor sa njim — objasni Lun.

— Eh, taj lupež. Jednom ću mu razbiti njušku. U svoje mreže hvata jedan po jedan »boat de nui«.

— Ne znam šta imate protivu gospodina Pižona, ali on je prema meni vrlo ljubazan. Naročito je divna gospođa Eva — smejući se reče Lun.

— O... jeste, gospođa Eva — zamišljeno reče nepoznati.

Ćutao je neko vreme pijuckajući konjak, a zatim upita.

— Kako ste došli na ideju da tražite nekog Lažljivca i Petla baš ovde?

— Andre mi je govorio... Nije važno. Naći će oni mene kad im zatrebam — ravnodušno dodade Lun.

— Poslaću čoveka da vas obavesti — zaključi nepoznati.

Dok je odlazio, Lun primeti da inspektor Dalman prati tog čoveka. Lun plati, pa i sam iziđe za njima. Ugleda kako vratar uzbuđeno gleda za inspektorom i kako otrča do telefona Lun neprimetno kliznu napolje.

Nepoznati se osvrnu nekoliko puta, ali inspektor Dalman svaki put uspe da se zakloni iza nekog od prolaznika. Lun izgubi iz vida nepoznatog, ali je video inspektora, pa nastavi da ga prati. Vide ga kako oprezno ulazi u obližnju zgradu preko puta kabarea. Pođe i on tamo. Kao senka šmugnu u mračni hol i skloni se iza vrata. Čuo je kako trupkaju koraci na stubištu ka suterenu. Lun pođe napred, napipa ugao pred stubištem i sakri se u udubljenje.

U tom momentu blesnu svetlo i on ugleda kako tri čoveka iznikoše oko inspektora i kako ga drže pred cevima revolvera. Jedan mu zađe iza leđa i udari ga neakvim tupim predmetom. Uvukoše ga unutra i ugasiše svetlo. Lun priđe vratima i oslušnu.

Prvo se čula nekakva lupa, zatim glasovi, kao da nekud odlaze, a zatim zavlada tišina. Lun opipa vrata, zavuče mali prst u ključaonicu da vidi kakva je brava. Napipa kraj ključa zaglavljjenog sa druge strane. On iz džepa izvadi nekakvu cevčicu sa završetkom sličnim ključu za štimovanje klavira. Cevčica uđe oko krajička ključa i čvrsto ga uhvati. Lun okrenu i vrata su bila otključana. On uđe u mračan hodnik i oslobodivši svoj »instrument« ponovo ih zaključa. Džepnom lampicom osvetli desno i ugleda sobu sa starim, pohabanim foteljama i stolicama. Na stolu se još pušio jedan opušak cigarete, a karte su ležale razbacane po stolu.

Levo je bilo stepenište od svega šest stepenica koje su vodile nadole u podrum. Lun se tiho spusti. Dug prolaz razdvajao je nekakve boksove sa starudijom, ugljem i praznim bocama. Malo dalje su se nalazili visoko naslagani sanduci sa leve strane, a burad sa desne. Desetak metara dalje bilo je proširenje osvetljeno slabim svetlom. Iza sanduka Lun ugleda četiri čoveka i jednu devojkdu duge crne kose, koja joj je padala u onom namernom neredu, koji se postiže samo dugim uređivanjem.

Inspektor je dolazio k svesti, a grupa napadača ga je radoznalo posmatrala.

Lun otkri da se može provući sa druge strane sanduka, odmaknutih od podrumskih zidova valjda zbog vlage. Napredovao je polako da ne bi izazvao šum. Kad stiže na mesto odakle je mogao da vidi celo društvo, inspektor se već ispravljao, teturajući. Jedan od napadača ga gurnu da sedne na niski sanduk.

— Crno Uho je dolijalo! — smejao se mršav čovek čija kosa je po sredini temena i nad čelom stršala kao petlova kresta.

— Vi ste me napali — reče inspektor i čupnu svoje obeleženo uho.

Svi se nasmejaše kao da je izgovorio najuspeliju šalu.

— Koješta, inspektore! Mi smo vas nežno pokupili da ne ozebete u vlažnom hodniku — dodade čovek dugog lica.

— Šala Karla Brena! Jadni sumnjalo, dolijaćeš ipak. Dugo si uspevao da se izvlačiš — jetko odvrati inspektor.

— Izvukao sam se i ovoga puta. A ti, Crno Uho, nećeš! — podsmehnu se Breno, koga su zvali Sumnjalo, zbog večnog opreza.

— Pretpostavljao sam da je Pjer Ože takođe tu. Gde je bunjište, mora biti i Petao — prkosio je inspektor.

Pri tome osmotri ostale. Najduže je gledao čoveka crne kose dobro namazane i razdeljene nad levom slepoočnicom. Nije ga poznavao, ali je shvatio da je najopasniji, jer je sedeo tako da mu se niko nije sasvim približavao, što je skoro uvek znak da je to šef. Jedino je devojkica crne kose i upadljivo crnilom okruženih očiju slobodno držala nogu na ivici sanduka.

— Kako ste došli na ideju da njuškate za nama? — upita mirno crnokosi.

Tamne obrve mu se razmakoše, a punački podbradak pokri ivicu bele košulje.

— Ne razgovaram sa nepoznatim — odvrati inspektor.

— Nećete imati koristi od poznanstva, ali da vam ispunim želju — reče crnokosi. — Zovem se Miseno Kvalja. Šef sam ove trupe umetnika.

— Umetnika u obijanju?

— Ne samo u tome. Evo, naša Fransoaz bolje poznaje galerije i muzeje, nego bilo koji istoričar umetnosti. Zar ne, draga?

Devojka se nasmeši.

— Petao je umetnik sa revolverom, ja sviram kroz ključaonice svih brava, a ostali poznaju sve što vredi u životu — nastavi Kvalja.

— Dakle, pripremili ste mi večni pokoj u ovoj mišjoj rupi?

— zaključio inspektor, ali glasom koji je zvučao i kao pitanje.

— Čemu takav pesimizam? — upita Kvalja.

— Suviše mnogo ste mi rekli o sebi — objasni inspektor.

— Tačno je! Ubićemo vas, sem ako nam ne pomognete da se obezbedimo.

— Kako bih ja to mogao?

— Pozvaćemo izvesnog gosta i vi ćete ga mimo probosti nožem.

— O kome se radi?

— Izvesni doktor Konan nešto njuška pa hoćemo da ga se otarasimo.

Inspektor počeo da se smeje.

— A ja sam mislio da je vaš. Sumnjalo je razgovarao sa Australijancem pre četvrt sata — dodade.

— A šta vi znate o njemu?

— Malo... Skoro ništa... Dakle, ja treba da ga likvidiram, a vi mene.

— Odgovarajte prvo na naša pitanja! Kako ste saznali da smo mi sumnjivi? — upita Kvalja.

— Ubijeni Andre de Melvil je dolazio ovamo. Viđan je sa Petlom i Lažljivcem...

— Prokleti policijski pacove, ja imam ime. Ako me još jednom nazoveš Lažljivcem... — zapreti pesnicom kicoški odeven mladić, kome nije moglo biti više od dvadeset godina.

— To slavno ime stekao si još kao dekorater, koji je primao pare, a nije završavao poslove — nasmeja se resko inspektor.

Mladić htelo da ga udari, ali Kvalja mu prepreči put rukom.

— Lakše, Klod! Imaćeš zadovoljstvo da se osvetiš malo kasnije. Razume se u slučaju da inspektor ne bude mogao da nam da neke čvrste garancije da nećemo biti progonjeni — reče Kvalja.

— A šta to očekujete od mene, mladići? — upita inspektor.

Trudio se da izgleda ravnodušan, ali su mu po licu iskakale graške znoja.

— Napisaćete kratko pismo da morate hitno u Rems, a da vaše kolege uhapsite de Bošatoa — odgovori Kvalja. — On je inscenirao ubistvo Andrea de Melvila. To ćete napisati u pismu.

— Ja nikada ne pišem. Jednostavno bih telefonirao — izvlačio se inspektor.

— Ovoga puta ćete pisati — zaključio Kvalja.

— Ništa neću da pišem. I neću da zadovoljim obične pljačkaše i ubice, kakvi ste vi — odvratio inspektor i iznenada skočio.

Udario Kvalju i odgurnuo Lindela, koji mu je bio najbliži, a zatim se bacio na Ožea i Brena. Udarci su pljuštali i stvorili se gužva. Svi se bacili na Dalmana i srušili ga na neravni betonski pod. Pri tome mu zgnječilo lice o grubu podlogu. On klonuo i kada ga ispraviše, niz lice mu je tekla krv.

— Zabava sa inspektorom je suvišna — zaključio Miseno Kvalja, trljajući podnadulo oko. — Napravite omču i obesite pseto!

— Ja to neću da gledam — reče devojka i ode u dubinu podruma, a ostala tri razbojnika pođoše malo dalje.

Jedan podmetnu veći sanduk i na njega manji, a drugi donese komad žice i počeo da pravi omču.

Za to vreme Lun beše prevrnuo tamni ogrtač i svoj meki šešir, vezao maramicu preko lica i sada je polako prilazio Kvalji sa leđa. Odjednom mu priskočio i upre pištolj u njega.

— Ne mrdaj! Sasuću ti nekoliko parčadi olova u kičmu ili ćeš me otpratiti — zapreti mu i drugom rukom ga povuče za okovratnik.

Kvalja samo malo iskrenu glavu i ugleda maskiranog.

— Nećete uspeti. Moji ljudi ubijaju muhu u letu i ubiće vas pre nego što dođete do onih sanduka — reče mirno.

Ostali behu primetili šta se događa i prvo iznenađenje ih je držalo paralisane.

— Inspektore, uzmite oružje i povlačite se ka izlazu — reče Lun.

Ali inspektor je bio premlaćen i jedva se pokretao. Nije tražio oružje i samo otetura ka prolazu između sanduka i buradi. Lun je vukao za sobom Kvalju i povlačio se. Tri Kvaljina čoveka povadiše oružje, ali Lun opali u sijalicu i u mraku povuče svog zarobljenika. To

proprati udarcem šakom po protivnikovom temenu. Kvaljino telo nestade uz odjeke pucnjave iz mraka. Lun opali nekoliko puta za opomenu i stiže inspektora.

Sudarivši se s njim u mraku on mu reče:

— Moramo brzo napolje. Držite se, Dalman!

Pomogao mu je da se popne uz stepenište, a zatim za sobom baci nekakav paketić, koji zapišta i uz slabi pucanj ispusti oblak dima.

Lun otključa vrata i izvuče inspektora, koji je sada malo sigurnije koračao. Istrčaše iz zgrade i skrenuše za ugao. Lun ugleda policajca kako šeta pred jednom trgovinom.

— Eno vašeg čoveka! Pridružite mu se — reče Lun i skloni se u jednu kapiju.

Brzo preokrenu ogrtač i šešir, a zatim se umeša u grupu prolaznika. Vрати se u »Sfinks«. Izdaleka ugleda vrataru, pa se osvrnu i stojeći uz jedan stub izvadi blokčić i napisa ceduljicu:

»Dođi odmah k nama P. Ože.«

Ugleda jednog dečaka i pruži mu nešto sitniša, pa mu šapnu da odnese onom vrataru.

Uskoro vide kao se vratar žuri preko ulice. Odmah zatim Lun uđe u »Sfinks«. Baci ogrtač i šešir garderoberki, a zatim uđe u već prilično gostima ispunjen kabare. Sede u ugao, gde je bio polumrak i ostade da čeka neko vreme.

Zatim iziđe. Baš je uzimao ogrtač i šešir kad se vrati prevareni vratar. Videlo se da je uzbuđen i da posmatra kako pred ulaz preko puta stižu policijska kola i kako policija opkoljava ne samo mesto na kome je inspektor Dalman bio napadnut, nego i sam kabare.

Na ulici, pokušavši da prođe kroz kordon policije, Lun ugleda inspektora Dalmana. Ljubazno mu se javi i upita:

— Zar ne bih mogao da prođem, gospodine inspektore?

Ovaj ga je posmatrao nekoliko trenutaka, a zatim klimnu glavom. Dade znak policajcima da ga propuste. Pri tome priđe bliže Lunu.

— Voleo bih da vas sretnem i šesti put — reče tiho.

— Mislim da bi to bio tek peti. Večeras dva puta, jednom u »Školjci« i jednom u mom hotelu. Nije li tako, gospodine inspektore?
— smešeći se reče Lun.

— Možda je tako — zaključi inspektor i uđe u kabare.

Lun je polako odlazio, ali primeti da policajci ne izvode nikoga iz kuće u kojoj se dogodio sukob. Kvalja je bio nestao sa svojom devojkom i revolverašima.

Sada je, znao koga treba da traži, ali to nije bilo zanimljivo. Inspektor Dalman je znao za kim će raspisati poternicu. Do smrti, Kvalja, Petao, Lažljivac i devojka neće imati mira.

VI

Veliki dvadesetotonski kamion polako se probijao ka Bulonjskoj šumi. Vozio je plavokos mlad vozač, čija je neuredna frizura pokrivala čitavo čelo do obrva. Ogromni furgon kamiona bio je ispisan reklamom koka—kole i bio je istovetan sa mnogobrojnim vozilima koja su ovo osvežavajuće piće raznosila po Parizu i okolini.

Kamion protutnja preko mosta u Bulonji, a zatim skrenu niz desnu obalu Sene. Blizu Sevra se zaustavi na sporednim putu i vozač pažljivo postavi vozilo pod granate platane. Zatim otvori furgon i uđe.

Umesto mnogobrojnih sanduka koka kole u furgonu su ivicom bila improvizovana sedišta. Međutim, na jednom je sedela samo Fransoaz Telen, a na ciradi prostrtoj po podu furgona sedeli su Kvalja, Ože, Breno i Lindel.

— Šta je, Student? Je li sve čisto? — upita Kvalja.

— Stigli smo gde treba. Čekam da objasniš plan — reče vozač.

— Sedi i slušaj. Treba da svi shvatimo svoje zadatke — počeo Kvalja.

Ostali složiše karte i pokupiše novac sa cirade, a devojka se i sama spusti na ciradu.

— Posle sinoćnog malera, moramo nestati — nastavi Kvalja.

— Trebalo se davno pripremiti. Sada je teško unovčiti celo bogatstvo, a nemamo ni spremne pasoše — primeti Pjer Ože.

— Nismo očekivali komplikacije... Dvadeset i sedam poduhvata je uspeo. Ostaju još dva i kidamo prvo u Italiju, a zatim dalje — odgovori Kvalja.

— Zar bez novca i dokumenata? — upita Karlo Breno.

— Sumnjalo, zar mi ne veruješ? — osmehnu se Kvalja.

Zatim ispruži ruku i dohvati četvrtasti paket.

— Šta ćeš sa tim dinamitom? — upita Klod Lindel.

— Nisi samo ti Lažljivac. Ponekad i ja lažem. Nije to dinamit, nego novac — nasmeja se Kvalja.

Zatim prekide kanap i otvori paket. Svežnjevi novčanica se sručiše na cirađu.

— Sav plen sam u ime svih obračunao sa gazdom. Ovde imamo šest miliona lira, šest hiljada dolara i tri miliona novih franaka — pokaza Kvalja rukom na novac.

Ruke ostalih se pružiše i prevrnuše po neki paket novčanica. Čitali su.

— Svako dobija po milion lira, po hiljadu dolara i po pet stotina franaka. To je ogromno bogatstvo — nastavi Kvalja.

— Plen je vredeo najmanje pet puta toliko — primeti onaj što ga nazvaše Student.

Bio je to nastrani student istorije Žil Levan, koji već godinama nije studirao, već se udružio sa Kvaljom.

— Istina je Žil! A što onda sam ne prodaš nešto od plena? Iznesi na licitaciju samo tapiseriju iz Sen Žervea i imaćeš dva miliona — odvratila je devojka i nasmeja se sama svojoj šali.

Ostali prlhvatiše šalu. Uviđali su da je uzalud opljačkati skupocene predmete, ako se nema veza sa moćnim posrednicima.

— Sve je u redu! Deli novac! — reče mladi Lindel.

Kvalja spretno i brzo подели već spremljene paketiće i pljačkaši ih potrpaše u džepove.

— A pasoši? — upita Breno.

— Dobićemo ih kad završimo još dva posla. Prvo treba da ponovimo operaciju u zamku Bošato.

— Zar kod kontrarevolveraša?! — začudi se Breno, ali zatim dodade: — Ovoga puta će nam platiti za Andrea!

— Mislim da neće biti kod kuće... Tako se saznaje. Fransoaz će izvideti, a mi ćemo zatim izvršiti čerupanje dvorca. Niko se ne nada da ćemo biti tako drski. Ostavljen je jedan mladi čuvar, ali njega će Fransoaz skuvati za nekoliko minuta — objasni Kvalja.

— A šta je drugi posao? — upita Petao.

— Malo je teži, ali će ići — odgovori Kvalja. — Treba da otmemo ženu Emila Pižona i onog tipa iz Australije.

Začuše se glasovi čuđenja.

— Evu Pižon? — zgranuto izreče Breno i zinu.

— Zašto da ne? — upita Kvalja.

— Pa ona je...Bili ste dobri... Ona ti je pomogla da se sastaješ sa... — zausti Lažljivac.

— Ništa ne prećutkuj. Fransoaz zna za tu davno raskinutu vezu sa Odet Verili. Je li tako, draga? — osmehnu joj se Kvalja.

— Jeste... Ali šta imamo od otmice? Šta će nam hipnotizer? Šta da učinimo sa Evom? — pitala je devojka uklanjajući pramen kose sa očiju.

— To su dve zlatne koke. Gledaj što se petao uzbuđuje! — našali se Kvalja, a zatim objasni: — Pižon je pun para Platiće za ženu, a još više za nečuveno veštog opsenara, doktora Konana. Ja sam saznao da će mu se isplatiti taj gubitak.

— Kako misliš da sve to izvedemo? — upita Sumnjalo.

— Prvo idemo u zamak. Zato smo došli ovamo. Posle ćemo u usamljenu vikend kuću Eve Pižon u Montinjonu. Tamo će se skupiti salonsko društvo. Jedan naš čovek će nam pomoći. Nalazi se u tom društvu — objasni Kvalja.

— Ali šta je sa skloništem? — upita Ože.

— Hitno polazimo kroz šume Montmorensija, skrećemo kod Esenvila i sklanjamo se na pogodno mesto u brdima, blizu Moasela — objasni Kvalja i ustade.

Proviri kroz prozor sa koga prvo beše uklonio kapak. Napolju je bilo sve tiho i mračno.

— Krećimo, Žil. Ti ćeš, Fransoaz, sa njim napred. Blizu zamka Bošato parkirajte i ti iziđi. Zvoni na vrata i kaži da si povredila nogu. Već si je obojila modrinom, pa neka ti je čuvar malo protrlja, ali ne dalje od kolena — šalio se Kvalja.

Devojka ga čupnu za punački podbradak i cmoknu u krupne, ali pravilno izvajane usne.

— Zapreti samo Studentu da me ne štipa uz put, jer možemo da sletimo s drumu — reče ona.

— Zar samo da sletimo s drumu? — nasmeja se Kvalja.

Svi su se smejali. Uskoro snažni motor zabrekta i kamion krenu prema Versaju.

*

Inspektor Dalman je ležao u svom stanu. Velika krasta na licu smetala mu je da se pojavljuje, a uz to mu je lekar naredio da leži, jer su mnoge modrice po telu i natečeno koleno pretili da se komplikuju. Ali zato je on telefonirao, primao pomoćnike i rukovodio poterom za već poznatim licima iz Kvaljine bande.

Uz sve to ga je mučila zagonetka nepoznatog spasioca. Ko ga je oteo od razbojnika? Nekim instinktom je pogađao da je to Australijanac i zato pozva hotel »Rojal Opera«. Pitao je za doktora Konana.

— Večeras je platio i preselio se — reče portir.

— Znate li kuda? Je li ostavio kakvu adresu? — upita inspektor.

— Ne, nije — odvrati portir.

Inspektor dade svoj broj telefona i zamoli da mu jave, ako bi se gost povratio u hotel. Zatim nazva »Zlatnu školjku« i potraži Emila Pižona. Rekoše mu da je otputovao na kraći odmor.

— Je li tu gospođa Verili? — upita inspektor.

— Nije. Ona je takođe otputovala — čuo se odgovor.

— Mogu li dobiti vezu bar sa gospođom Pižon?

— Ne! Za vreme vikenda ona nije nikada u Parizu — odgovori Pižonov pomoćnik.

— Gde bi mogli biti? — pitao je dalje inspektor.

— Mnogo pitate i mnogo hoćete da znate — odvrati već nervozno njegov sagovornik.

Inspektor spusti slušalicu.

»Dakle, opsenar sa gospođom Pižon, a gospodin sa lepom igračicom. Oni uživaju, a jadni Dalman neka čeka da od njih nešto sazna«, pomisli i uze »Marijus« da bi golicavim šalama prekratio vreme. Cela francuska policija gonila je Kvaiju i njegove bandite. Sada je već trebalo da bude rezultata. Ipak je dobro što se ušlo u trag pljačkašima.

Te inspektorove misli mešale su se sa vicevima i karikaturama iz lova. Lovac je stajao sa svojom damom iza jednog žbuna i uzalud dozivao lovačkog psa, koji je bežao odnoseći ženske lovačke čakšire. Inspektor se osmehnu i baci ružičaste novine.

Njegova žena unese ibrik čaja i natera ga da popije lekove i promeni oblog na kolenu.

— Pas je odneo čakšire — reče inspektor.

— Ti buncaš, dragi! — uplaši se punačka gospođa Dalman i saže se nad svog muža.

Opipa mu čelo i, kad vide da nije vrelo, saže se i poljubi ga, a zatim dovuče gajtan televizijskog regulatora do postelje i htjede da uključi aparat.

— Nemoj još malo. Moram telefonirati — reče inspektor i privuče telefon na svoje krilo.

Žena iziđe vrteći glavom, a on zatraži vezu sa zamkom Bošato. Odgovoriše mu da se niko ne javlja.

— Još jedan par je ostavio sve poslove... Pa da,, mladi biolozi neće čekati na gnjavažu dosadnog inspektora — gundao je poluglasno.

VII

Vreme provedeno sa Mišlom de Bošato bilo je za Džejn Vittington pravo osveženje. Jutarnje jahanje na konjima čak do Ševreza, ručak u starinskoj trpezariji popodneвно lutanje u staklenoj bašti među egzotičnim biljkama, koje su uokvirivale bazen od plavih porculanskih opeka, razgledanje bioloških zbirki i slušanje muzike, ispunjavali su sate.

Mišel je bio oduševljen gošćom. Njegova izvesna naivnost, koja se susreće kod naučnika kad je reč o prisustvu žena, činila je da on ne uspeva da sakrije svoje divljenje. Nekoliko puta se zbunio, a jednom upao u bazen još obučen, dok je hteo da ukaže nekakvu sitnu pažnju devojci. Sve je to Džejn primećivala. I nekoliko puta uhvati sebe u mislima kako je sve lako sa ovim čovekom. Život postaje pesma. Nema straha, ni skrivanja. Svuda miris šuma i biljaka, muzika i svetlost, smeh i bezbrižnost. Prekorevala je sebe zbog toga, ali se podavala odmoru.

Dok se igrala jednim mačedom, koje beše otkrila u dvorišnom paviljonu, stiže de Bošato.

— Vi ste rođeni za ljubav! — doviknu još sa dvadesetak metara.

Džejn podiže obrvu i ispitivački ga pogleda. On joj priđe, obrisu čelo maramicom i nastavi:

— Ja ne znam kako da učinim... Moram vam reći...

— Šta to gospodine de Bošato?

— Dogovorili smo se da me zovete samo Mišel.

— Dobro. Ali vi ste... ti si, Mišel, rekao: »Vi ste rođeni za ljubav.«

— Rekao sam... Sada ću reći kako treba. Ti si, draga Džejn, stvorena za ljubav. Ja te volim! Obožavam te! Budi moja i svet će biti divan. Budi moja i život će postati pesma. Budi kontesa de Bošato i gospodari svim što je ovde. Budi gospodarica moga srca! Volim te,

Džejn — izgovarao je brzo, a zatim kleče, nasloni glavu na njena kolena i ućuta.

Ona je drhtala. Spusti ruku na njegovu gustu, ali kratku kosu i prošaputa:

— To je došlo iznenada... Ne mogu ništa da kažem... Ne znam šta mi je, ali htela bih da umrem... Da umrem odmah tu, usred svih požutelih stabala, u ovom miru i bezbrižnosti — šaputala je, a zatim ga lako povuče za rukav.

Kad on ustade, ona uze mače i otrča iza paviljona. Sakri se u senovitu aleju i sede na klupicu. Suze joj pođoše. Plakala je milujući maznu životinjicu. Još jače proplaka kad pomisli kako bi divno bilo da ima dete u rukama... Njene godine su vapile za materinstvom. A Lun je bio nedokučiva tajna života... Bio je ratnik što odlazi u daleke bojeve... Bilo je oblak što nestaje iza planina... Bio je orao što neće da svije gnezdo među ružama...

— Oh, dragi... jadni moj! Donalde, ljubavi bez nade i budućnosti! — šaputala je dok su suze kapale na njene ruke.

Mače ih oseti i poče da joj liže nadlanicu. Ona ga spusti na zemlju. Čulo se Mišelovo dozivanje. Ona obrisala suze i iziđe na stazu. On joj dođe u susret.

Stajali su neko vreme u tišini sumraka. Tada ona podiže glavu i pogleda Mišela. Sa njegovog lica je zračila tuga. Bi joj ga žao.

— Oprosti mi, Džejn. Nisam mogao da ne kažem. Ti si me zauvek zaplenila. Moje biće tek sada je shvatilo veliku tajnu prirode. Bez tebe život će biti pust, ništa... — govorio jer pognute glave.

Ona mu priđe bliže. Njihovi pogledi se susretoše: njen zamućen suzama i čudnim, novim osećanjem, a njegov srećom otkrivene ljubavi. Njeno lice je stajalo pred njim. On se polako približi i njihove usne se spojiše.

— Srećan sam... neizmerno... potpuno — šapnu joj uz uho.

— Dragi... srećna sam i ja... Ali sam i tužna, umorna i zbunjena... Kako da za boravim prošlost?... Možeš li je ti zaboraviti? — odvrati Džejn.

— Ima neko naš... Ima čovek koji će nam pomoći... Večeras, ćemo ga videti. Pričaj mu sve... On će razumeti. Biće nam brat, zaštitnik — odvrati Mišel.

Njegove reči otvoriše nadu. Džejn je u Mišelovim rečima nalazili istinu. Već je bila sigurna da će Donald odlučiti o svemu. Koliko puta je već žalio što joj krnji život i što neće moći da je usreći do kraja života, Jedan sat kasnije vozili su se prema Voazenu. Na okuci iza Sent Lamberta skoro se sudariše sa velikim kamionom, koji im je dolazio u susret.

Skrenuše oko Versaja i nastaviše da obilaze Pariz ka Buživalu. Pređoše most na Seni i pojuriše ka brdima.

U Montinjonu stadoše da Mišel pregleda kartu prema pozivnici i nađe put do kuće Eve Pižon.

— Zar nisi ranije odlazio tamo? — upita Džejn.

— Ne, nisam bio... Jedva i poznajem gospođu Pižon — odvrati Mišel.

— Pa kako to da te je pozvala?

— Upoznao sam je na skupu akcionara lečilišta Torinji. U početku, ulaganja su bila neka vrsta dobrotvorne akcije, ali kasnije se pokazalo da akcije uvećavaju bogatstvo. Ona je uložila ceo milion novih franaka. Zbog toga je u upravi društva — pričao je Mišel.

— Ipak, zašto nas baš sada zove? — raspitivala se Džejn.

— Sada smo nas dvoje zanimljivi. Novine su pisale... Tako je kod nas. Pozivaju one o kojima se govori — odvrati Mišel.

I baš u tom trenutku prođe jedan automobil. Pored njih uspori i iz kola mahnu jedna žena, dajući time znak da idu za njima.

Džejn se trže. Beše prepoznala Luna za volanom automobila.

— To je gospođa Pižon. Sa njom je Donald — reče Mišel i upali motor.

— Zapamtio si da ne treba da pokažemo da ga poznajemo? — upita Džejn.

— Razume se. On će naći načina da porazgovaramo — odgovori de Bošato i ubrza da sustigne kola na zavojima ka šumi.

*

Dočekaše ih livrejisani momci pred kućom, a u holu sama domaćica. Upoznade ih sa grupicom muškaraca i žena, među kojima je bio i Donald Sikert Kad je predstavljala Luna, gospođa Pižon reče:

— On je nada naše večeri. Najšarmantniji Australijanac, doktor Konan je umetnik nad umetnicima.

Džejn ga je gledala setno. On primeti da Mišel zrači od sreće. Njegovom pogledu nije moglo ništa da izmakne, a sposobnost psihologa otkrivala mu je značenje stvari.

Nešto ga steže oko srca, ali on odluči da će večeras biti samo briljantni zabavljač.

Uskoro se društvo rasturi po salonima i parku. Mlađi su igrali na zastakljenoj terasi. Lun pozva Džejn i oni zaigraše.

— Zamisli šta mi se desilo — reče Lun. — Sinoć sam pio malo više...

— Ne verujem — reče Džejn.

— Nisam bio pijan, ali sam pio... Pratio sam Evu njenoj kući.

— Zašto mi to pričaš? — upita Džejn i pri tome joj se ukrutiše ruke.

— Ona je pripremila ljubavni sastanak.

— Nikada nisam mislila da treba da mi se ispovedaš.

— Znam, ali ja to hoću. Nije bilo ljubavnog sastanka niti nečeg što ne treba da čuješ.

— Ona je lepa žena — htjede Džejn da popravi grešku što je pokazala znak ljubomore.

— Otišao sam od nje i posle toga požalio.

Džejn ga začuđeno pogleda.

— Ni sam ne znam zašto sam žalio. Sada znam. Nisam žalio što odlazim od lepe Eve. Žalio sam što ne grešim, što se ne bacim u vrtlog života, pa da ti budeš slobodna — nastavi on.

— Oh, Donalde! — šapnu ona glasom koji je bio skoro krik.

Pri tome steže njegovu ruku.

— Moja vernost našoj ljubavi je postala greh.

— Ne verujem da tako misliš, Donalde. Ti samo hoćeš da se žrtvuješ.

— Večeras sam shvatio šta mi je dužnost — odvrati Lun.

Pri tome oseti da će Džejn zaplakati i povede je u brzom okretanju do vrata, pa, pošto osmotri da li neko posebno pazi na njih dvoje, povuče je u hodnik. Držeći je za ruku otvori vrata prema jednom salonu i ponudi joj da sedne.

— Osećam se strašno — progrca Džejn.

— To nije dobro. Budi mi sestra. Znam da treba da ostaneš s Mišelom — reče on i ustade.

— Moram da ti objasnim... — htjede nešto da kaže Džejn.

— Ne treba — prekide je Lun.

— Mišel je dobar čovek. On će te spasti od patnji u koje sam te ja uvukao.

On je poljubi u čelo i nasmejan iziđe. U hodniku sreće Mišela koji je lutao tražeći Džejn.

— Ona je tamo. Sve mi je rekla. Ona vas voli — reče Lun i prijateljski se osmehnu suparniku, koga nije mrzeo.

Naprotiv. Bio je zahvalan čoveku koji će preuzeti brigu o divnoj devojci, koja je zaslužila da bude srećna.

Uđe u veliki salon i stade uz pult. Mlada mikserka ga ponudi pićem i on uze veliku čašu konjaka. Grejao ju je rukama i mirisao. Samo »Martel konjak« tako miriše kad se čaša malo greje među dlanovima. On otpi mali gutljaj i pogleda po salonu. Gospođa Pižon mu je prilazila.

— Ovde su sve parovi. Hoćeš li me ti pratiti na večeru — upita ona.

— Razume se, Eva — osmehnu joj se on.

— Ljubomorna sam na onu lepu Engleskinju. Igrao si sa njom — reče gospođa Pižon.

— Čak sam joj se i udvarao. Ali uzalud. Pretekao me je plemeniti biolog de Bošato — odgovori Lun i povede je prema trpezariji.

*

Posle večere nađoše se u velikom salonu, koji je imao mali podijum u uglu, a beše osvetljen kao kabare. Donald Sikert izvede nekoliko zapanjujućih trikova, pa se vrati i sede kod jedne mlade dame, čiji je partner negde dremao preterano naliven vinom.

Tada nastupi Eva Pižon.

Pojavila se obučena u prozirnu haljinu od bele svile. Njene duge noge besprekornih linija i obline žene u cvetu delovali su erotično na već ionako pripite goste. A kad zaigra uz živu muziku, svi prisutni počеше da se njišu u istom taktu.

Preko haljine je imala komad iste tkanine i ona ga skide. Pokaza se da je prozirna haljina jedino što ima na sebi. Svetlo se još više smanji. Muzika pređe na step i Eva se spusti među goste. Dávala je znak da iziđu na podijum, a zatim povuče Luna. Zaigraše svi, čak i Džejn sa Mišelom.

— Iziđimo — šapnu Eva Lunu.

Nadoše se u malom, neosvetljenom salonu.

— Na stolu ima pića. Daj mi malo vina — reče Eva.

Lun joj donese čašu i ona popi, a zatim zamoli:

— Otprati me do budoara da se presvučem.

On pođe pored nje kroz tamni hodnik. Ona pokaza vrata budoara i, kad ih on otvori, stade pred njim u znak da treba da je unese.

— Dakle, igramo dalje — reče on i povede je po taktu muzike koja je dopirala iz daljine.

— Ti si čudan... Ne shvataš — šapnu mu izazovno.

A tada se iznenada upališe svetla. Četiri čoveka držala su uperene pištolje. Lun se ukoči. Jedan od njih mu priđe iza leđa. Eva kriknu prestrašeno, ali joj jedan od napadača pripreti revolverom.

To je bilo poslednje što Lun vide, jer mu Pjer Ože nabaci nekakvo čvrsto platno preko glave. Nekoliko ruku ga prihvatiše i vezaše. Čuo je kao se Eva otima i preklinje. Obećavala je otkup i nudila nakit.

— Emil će platiti stostruko više — reče Kvalja.

Izvukoše ih na zadnji izlaz i ubaciše na nekakvu ciradu. Lun začu paljenje mašine i oseti potresanje poda. Kamion pođe.

Eva se privijala uz njega, ali nije mogla da govori, jer su joj usta bila vezana.

*

Džejn je neko vreme igrala sa Mišelom, a onda ga zamoli da iziđu. Šetali su malo vrtom, ali osetiše hladnoću.

— Potražimo Donalda, pa da idemo. Boli me glava — reče Džejn.

Udoše u kuću i obidoše salone, ali ne nadoše ni Luna ni Evu. Raspitivali su se, ali niko nije znao da im kaže. Pijani gosti su pevali i igrali. Neki su protrčavali hodnicima teturajući za isto tako pijanim prijateljicama.

— Nikada me nemoj voditi na ovakve vikende — reče Džejn.

— U programu je da ovde spavamo. Određeno nam je da boravimo u kući na kraju vrta — odvrati Mišel zbunjeno.

— Molim te da me odvedeš... Bilo kuda, ali me ne ostavljaj ovde — insistirala je Džejn.

Nije mogla da ostane tu u blizini Luna, za koga je verovala da je negde pored Eve. A da je mogla i pomisliti u kakvoj je neprilici, ona bi jurnula k njemu. Dala bi život da mu pomogne.

Mišel de Bošato je imao takta i tiho je povede ka automobilu. Nije pokušavao da je zagrlji, ni da joj priča o ljubavi. Tek kod Obona reče da zna za divan mali hotel na jezeru u Sent Grasijenu, ona klimnu glavom i on skrenu tamo.

Bila mu je zahvalna što je uzeo zasebne sobe i što je dopratio samo do vrata. Nije pokušao ni ovde da je poljubi. Pritisnu usne samo na njene prste i ostavi je da se odmori. Noć je bila mučenje, ali fizički umor pred zoru savlada uplakanu Džejn.

VIII

Vožnja je trajala svega pola časa. Luna onako vezanog spustiše na zemlju, a zatim prenesoše tridesetak koračaji. Osećao je da ga spuštaju niz nekakve stepenice. Pratio je glasove i zaključio da za njima nose Evu.

Kad mu skidoše platno s glave, on ugleda Evu vezanih ruku i usta. Kolutala je preplašeno očima i grčila se na širokom ležaju. Prostorija u kojoj su se nalazili bila je po mnogo čemu vrlo čudna. Zidovi su bili od grubog i patiniranog betona, a jedini izlaz bila su mala vrata načinjena od livenog železa i postavljena u betonski okvir. Sve je to ličilo na nekakav čudovišni bunker, do čije tavanice je bilo najmanje šest metara. Prostorija je bila dugačka trideset, a široka blizu dvadeset metara.

Lunu ne promače činjenica da je toplota umerena, a vazduh bez memle i prijatno čist. Pored jednog zida bile su nekakve kabine od lakiranog drveta.

On prepoznaše Kvalju i njegova dva čoveka, koji su stajali blizu jednih malih vrata.

— Ko ste vi? — upita Donald mirno.

— Nema razloga da vam skrivamo istinu — odvrati Kvalja. — Jednostavno smo vas oteli i doveli ovamo.

— Zašto? — upita Lun.

— Potreban nam je novac — odvrati Kvalja.

— Ja ga nemam — dodade Lun.

— Ima ga u znatnoj količini Emil Pižon.

— Ne verujem da će ga dati samo iz milosrđa prema jednom opsenaru — nasmeši se Lun.

— Daće ga baš zbog vas. Ako bi i prežalio ženu, jer ga može utešiti neka druga lepotica, vas, doktore Konan, neće ostaviti na cedilu. Vi ste njegova buduća zlatna koka, potpisaćete mu i

priznanicu na jedan iznos, kojim spasavate život. A sada se odmorite — cinično odgovori Kvalja.

Zatim odveza Evu i ona je nekoliko trenutaka samo cvilela trljajući utmutede zglobove.

— Odmah me pustite!... Vi, razbojnici! — kriknu zatim.

Kvalja je lako gumu nazad na ležaj.

— Miruj, lepotice! — opomenu je pretećim glasom.

Pri tome je posmatrao njeno slabo pokriveno telo, koje je zaista pružalo za muškarca izvanredno privlačan prizor. Ona tek tada primeti da je ostala u prozirnoj haljini, pa se osvrnu da nađe nekakav pokrivač. Kako ga nije bilo na dohvat, ona se samo skupi na ležaju.

— Dajte mi nešto da obučem — reče snuždeno.

— Nemamo ništa pri ruci. Udobnost je ovde potpuna, pa vam neće ni zatrebati — odgovori Kvalja. — Podrum je građen sa klimatizacijom i svim potrebnim uređajima.

— Gde se nalazimo? — upita Lun.

— Ne treba vam da znate. Kad dobijemo novac, pustićemo vas, to vam je dovoljno. Inače nas Crno Uho progoni širom Francuske — objasni Kvalja i svojim ljudima dade znak da otvore vrata.

— Čekajte! Zar ćete nas ostaviti ovde?... Vi ne smete! — vikala je Eva.

Ali niko joj ne odgovori i teška metalna vrata muklo zveknuše. Čulo se okretanje zupčanika, koji su utvrđivali ovaj čudni zatvor.

Eva je neko vreme gledala Luna, a zatim mu priđe zaklanjajući grudi dlanovima. Mučila se da ga od veže i to joj uspe posle dosta napora. Kad on ustade i protrlja zapešća i protegnu leđa, ona mu pade na grudi plačući.

— Oni će nas ubiti — šapnu i zajeca.

— Još smo živi i treba da si hrabra — reče on utešno i povede je ka ležaju.

Zatim obiđe prostoriju. Otvori jednu od velikih kabina i ugleda udobno malo kupatilo. Oproba slavinu, osmehnu se na mlaz tople vode. Oproba pitkost hladne i osvrnu se okolo. Čupavi frotirni ogrtači bili su čisti i uredno obešeni o unutrašnju stranu vrata. On uze jedan od njih i odnese ga Evi.

— Kupatilo je divno. Dama ima prvenstvo — reče i vrati se da razgleda ostale kabine.

U jednoj je bio ogromni rashladni orman sa dosta namirnica, a u drugoj električna kuhinja sa posuđem.

— Ovde je neko živeo u blagostanju — doviknu Evi koja je ulazila u kupatilo.

Razgleda i četvrtu kabinu. U njoj je bio pisaći sto na kome je stajao ružičasti telefon. Lun podiže slušalicu i oslušnu kao poznavalac uređaja ove vrste. Lako zujanje otkri mu da je neko podigao slušalicu na drugom kraju, ali da to nije telefon za spoljnu vezu.

— Halo! — zovnu Lun.

— Ostavite telefon! — ču se grub glas i slušalica škljocnu.

— Halo! Ne budite tako neuljudni! — doviknu uzalud Lun, pa kad zaključi da ne dobija vezu ni sa kim, on spusti slušalicu.

Dok je iz kupatila dopiralo šuštanje vode, on je obilazio zidove skrovitog skloništa, koje je sada pretvoreno u zatvor za njih dvoje. Ne nađe nikakav izlaz. Otkri jedino cevi koje su dovodile čist i umereno zagrejan vazduh i druge koje su izvlačile ustajali. Tek kad uz njih prisloni uho začu lako zujanje udaljenog ventilatora. Oko cevi se nije mogao napraviti otvor čak ni sa najboljim alatom. Pa i u tom slučaju trebalo bi mnogo truda i vremena.

Pregled vrata otkri solidan rad i ugasi nadu da se makar tuda može izići. Brave su bile sa spoljne strane.

Ostajalo je samo da se čeka prilika za akciju. Da nije bio vezan dok su unutra bili Kvalja i njegovi ljudi, on bi učinio nešto upotrebivši hipnozu ili iznenadni napad. Ali od toga nije bilo koristi dok je bio vezan.

On se osvrnu ka ležaju, koji je bio načinjen od mekog i ugodnog svilenog tkanja. Pokrenu ga i otkri da postoji spremište za posteljinu. Dva jastuka i krznjeni pokrivač zaštićen belim damastom behu sve što otkri. Pomisli kako ga i ova slučajnost tera u zagrljaj Eve Pižon.

Baš u tom momentu ona iziđe rumena od kupanja. Češljala je platinastu kosu.

— Našao si i pokrivači! — uskliknu ona. — Okreni se da skinem ogrtač.

On se okrenu i pođe u kupatilo. Umor ga je već savladavao i tuširanje ga osveži. Razmišljao je o svemu što se dogodilo i na časak se nešto u njemu usprotivi svemu ovom što ga tera u zagrljaj Eve Pižon. Nešto ga je zbunjivalo u celom ovom postupku otmičara. Ali umor, izazovna blizina lepe žene i prijatno kupanje ubiše u njemu volju za razmišljanjem.

Iziđe i primeti da je Eva našla prekidač svetla i ostavila samo zaklonjenu lampicu u uglu. On pođe ka ležaju i sede pored Eve.

— Nemamo paravana... Nužda nas zbližuje — reče on neodređeno.

— Zar ne i želje? — upita Eva i pokrenu se.

Pokrivač spade sa njenog ramena dok ona pruži ruku ka njegovoj kosi. Naglo ga podiđoše talasi krvi i drhtaji uzbuđenja. On pusti da mu ogrtač padne. Njihove usne se spojiše. Tamnica se pretvarala u kutak strasti.

— Volim te, Kliv... Volim te bezumno... — šaputala je žena.

On joj je zatvarao usta poljupcima.

Možda je napolju već bila zora, ali oni nisu mogli da je vide. Polako su zagrljeni utonuli u san koji okrepljuje.

*

Lun se trže i potraži svoj časovnik. Pokrenuvši svoje odelo oseti težinu nekog predmeta. Seti se da je imao revolver i to ga rasani. Brzo izvadi oružje zadovoljan što ga napadači nisu pretresli. Nađe i naročite ampule sa opojnim sredstvom. Bio je zadovoljan, jer sada nije bilo teško pripremiti prepad i osloboditi se otmičara.

Probudi Evu i javi joj radosno otkriće.

— Napraviću od ogrtača i ubrusa iz kupatila pogodnu lutku, a zatim se sakriti iza jedne od kabina. Kad uđu, delovaće naročito sredstvo, a tada ćemo se probiti napolje — objasni joj svoj plan.

— Opasno je sve to... Ako ne uspemo, oni će nas poubijati — odvrati prestrašeno Eva.

— Moramo iskoristiti šansu, jer oni mogu da dobiju novac i opet da nas ubiju — odgovori Lun.

— Dobro, dragi... Uz tebe se ne plašim — pristade Eva i pruži mu usne.

Prvi sati su im prolazili u spremanju jela. Otkriše da je izbor pića i hrane znalački sortiran.

U prekidima gozbe i zagrljaja, Lun kod vrata prikri ampule, ispod velikog tepiha . provuče čvrst konac do mesta iza prve kabine gde će se skriti. Tamo ostavi i revolver, a zatim se vrati na ležaj.

Jedino im je njegov sat bio sredstvo da utvrde vreme. Lun na zidu izgrebe datum kao da očekuje dugo zatočeništvo. Zajedno se nasmejaše tome.

Pošlo četrnaest časova Lun zadrema. Probudi ga zvuk vrata jedne kabine. Eva je izlazila iz nje. Bila je to ona sa telefonom.

— Nisi mi rekao da ovde ima nekakav telefon — reče ona videći da je budan.

— Je li se neko javio? — upita Lun.

— Jeste... Neki grubijan je doviknuo nešto uvredljivo na moj račun, a zatim naredio da ostavim telefon — odgovori ona.

— Isto se i meni dogodilo kad sam podigao slušalicu — reče Lun.*

— A mogu li oni da prisluškuju naš razgovor? — upita Eva i pogled joj poniknu.

— Ne. Ispitao sam uređaj. Pregledao sam i zidove. Nema nikakvih skrivenih otvora za posmatranje, niti zvučnika — umiri je Lun.

Ohrabrena ona poče da sprema večeru. Dok su jeli, telefon zazvoni. Lun otrča i podiže slušalicu.

— Doktor Konan? — upita sagovornik.

— Ja sam, gospodine lupežu — odgovori Lun.

— Doći ćemo da vas posetimo, ali ne želimo da imamo neprilika sa opsenarskim tačkama. Stajaćete na sredini prostorije, pravo prema vratima i okrenuti leđima. Buke ćete držati podignute — čula se preteća zapovest.

— Zar se plašite golorukog čoveka i jedne žene? — upita Lun.

— Imamo u susedstvu jednu drugu prostoriju, ali u njoj nema ničega. Ležaćete na betonu, ako ne budete slušali — ču se odgovor i veza se prekide.

— Šta su to javili? — upita Eva.

— Prete neudobnim zatvorom, ako ne stojimo na sredini ove jazbine i ne podignemo ruke kad uđu — objasni joj Lun.

— Možda će se ukazati druga prilika — izrazi nadu Eva i pođe za njim ka sredini prostorije.

Vrata se otvoriše i dve cevi mašinskih pušaka se pokazaše na njima, a zatim između cevi uđe Karlo Breno. Priđe Lunu i hitro mu na podignute ruke nabaci uže. Dođe i Kvalja, pa zajedno vezaše zarobljenika.

U toj gužvi Lun neshvatljivom veštinom stiže da izvuče Kvaljin revolver i da ga ubaci pod svoje pazuhu. Ali oni ga detaljno pretresoše. Kvalja je zurio u njega iznenađen što nalazi svoje oružje na neočekivanom mestu.

— Ti si opasniji nego što smo mislili — reče namrgođeno. — Ispitajte njegovo odelo i celu prostoriju — obrati se svojim ljudima.

U tom momentu uđe i Fransoaz Telen. Lun se zagleda u njen kostim. Poznavao ga je — bio je to kostim Džejn Vitington.

— Otkuda vam taj kostim? — upita Lun i oči mu sevuše.

— Imam ga... Zašto pitate? — osmehnu se devojka.

Lun se skoro ugrize za jezik, jer neoprezno beše zapao u opasnost da se otkrije njegovo prisno poznanstvo sa Džejn. Ali ostali behu zauzeti nečim drugim, a devojka ne stiže da razmisli, jer Lun nastavi da govori.

— Isti takav ima engleska kraljica. Ja sam ga lično video. Samo vama pristaje znatno bolje...

— Zaista? Vi laskate — osmehnu se devojka.

Posmatrala je Luna i on trepnu zavodnički na način muškarca kada su u položaju da ne mogu drugačije da izraze svoje simpatije. Njegove poznate glumačke sposobnosti omogućíše mu da prikrije svoje neprijateljstvo.

Sve to raspali devojčinu maštu i ona nehotično stade blizu Luna. On stiže da primeti kad pronadoše njegove opojne ampule i iza kabine skriveni revolver, ali ne otkri da mu to smeta. Šaputao je devojci:

— Vi ne pripadate ovde. Vaša lepota je za blistave salone i obožavanje... Kakve oči!... Oslobodite se ovih i bežimo u Rio de Žaneiro...

— A šta ću sa policijom, koja me traži po celoj državi? — setno se osmehnu devojka.

— Nova frizura, moje ime i pomoć... Mislim da bi to bilo sve što vam treba — šapnu on.

Eva se beše sklonila na ležaj i ogrnula pokrivačem, ali primeti Lunov razgovor sa devojkom. Zato prikupi ogrtač oko tela i tobože krenu ka kupatilu, ali pored Luna.

— Stanite tamo dok završimo razgovor — naredi joj Kvalja.

Ona stade pored Luna.

— Pokušaj da nam se podvali nije vam uspeo. Ali zato ćemo vas kazniti — reče Kvalja i dade znak da odvedu Luna.

On pokuša da se opire, ali uzalud. Pomisao da će na drugom mestu imati bolju šansu, natera ga da popusti. Mogao je odmah da pokuša sa hipnozom, ali vezane ruke su mu smetale. Moglo je da se desi da ne uspe bez slobode pokreta, ili da ne iziđe i pored toga što će onemogućiti napadače.

Smestiše ga u malu, praznu ćeliju, u kojoj je bilo memljivo i hladno, ali koja nije bila manje čvrsta. Tamo mu pod vezane ruke podnesoše napisanu priznanicu na dva miliona franaka, u kojoj se tvrdilo da mu je taj iznos isplatio Emil Pižon. Pokazaše mu i pismo vlasniku »Zlatne školjke«. On ga brzo prelete očima. Pisalo je:

»Gospodine Pižon, Spremite četiri miliona franaka. Dva za život vaše supruge, koju smo oteli sa doktorom Konanom. Pozajmite i za njega dva miliona, koje će vam on vratiti prema ličnom pristanku. Prilažemo njegovu priznanicu na taj iznos.

U slučaju da ne platite, leševi gospođe Pižon i gospodina Konana će plivati Senom. Neumoljivi.«

Lun ostade zamišljen. Poče od malopredašnje greške pred devojkom iz bande. Ponovo je prebirao sve detalje, ali su mu se oni preplitali u glavi zbog brige o Džejn. Otkuda otmičarki Džejnin kostim? Jesu li je povredili? Možda je mrtva?

Uprkos hladnoće, lice mu se orosi znojem.

IX

Tek u podne sledećeg dana Džejn i Mišel saznadoše iz novina da je zamak Bošato ponovo opljačkan. Policiju beše obavestila posluga, koja je ujutro pronašla vezanog čuvara.

Žurno se vratiše u zamak. Mišel pregleda zamak i zabrinut zaključi da je šteta dvostruko veća nego pri prvoj krađi. Ali prisustvo voljene žene ga ohrabri.

— Izgubili smo deo bogatstva, ali smo našli sreću. Ja sam srećan zbog tebe — reče on devojci.

— I ja sam srećna... Treba mi vremena da se snađem... — tiho odvrati Džejn.

Prijatna tišina, Mišelova odanost i pažnja, zajednički rad u laboratoriji i šetnje po okolini u toku sledeća dva dana, ponovo osvežiše Džejn. Ona se navikavala na Lunovo odsustvo i već je o njemu mislila kao o čoveku koga neizmemo voli, ali sada kao prijatelja, ili brata.

Mišel primeti da je opet vedra i srećna, pa joj u pogodnom trenutku reče:

— Treba da objavimo zaruke, a ti da se smestiš u Parizu do našeg venčanja.

Ona klimnu glavom i reče:

— Voleću te celog života, Mišel!

Ćutala je nekoliko trenutaka, a zatim reče:

— Odvezi me u grad, a zatim potraži Donalda. Želim da mu kažeš šta ćemo učiniti... Ne znam zašto tako osećam, ali smatram da treba...

— To će nam doneti oslobođenje od misli o tom čoveku. Sasvim mi je razumljiva tvoja želja — odvrati Mišel.

Dok su se spremali za put, Mišel reče:

— Džejn, hajde da ga potražimo zajedno. Moraš mu sama zaželeći sreću. Moraš sama da čuješ njegovo mišljenje. Bez toga bih osećao da sam mu oteo najveće blago ovoga sveta. On te je voleo...

Ona klimnu glavom, ali ništa ne reče, jer joj se grlo steže. Zaplakala bi da je u tom trenutku morala da govori.

*

Vozeći se Kejom Versaj stigoše do crvenog svetla ispod Palate Šejo i zbog toga zastadoše. Jedan prodavač novina žurio je ispod drvoreda pored Sene i uzvikivao:

— Otmica gospođe Pižon! Nestao mađioničar Konan! Velika učena!

I Mišel i Džejn behu shvatili prodavca i kad se upali zeleno svetlo, nađoše se u gužvi. Saobraćajac je pretio dajući im znak da krenu i ne ometaju prolaz ostalim vozilima. Mišel se jedva snađe i pokrenu kola, a zatim Avenijom Njujork prođe do Ulice Fuko. Tamo nađe mesto da zastane. Džejn već beše ugledala kiosk i potrča da kupi hrpu novina. Vraćajući se sretne Mišela i dade mu nekoliko. Sedoše opet u automobil i počеше grozničavo da prelistavaju i čitaju.

Iz svega onog što se moglo pročitati iz novina shvatili su da je inspektor Dalman sledio tragove oko »Zlatne školjke«. Nadao se da će saznati nešto o bandi zamkova. Slučajno je čuo šaputanje o otmici gospođe Pižon.

Saslušavao je Emila Pižona i ovaj je priznao da je dobio učenjivačko pismo otmičara. Spremao se da plati traženu sumu. To je bilo sve, ako se ne uzmu u obzir nagađanja štampe o ulozi »tajanstvenog doktora Konana«. Izražavane su sumnje da je on stvarni pokretač otmice.

Banda još nije bila najavila način predaje novca, a istraga nije imala nikakav trag. Otmica gospođe Pižon nije bila primećena čitava dva dana. Istina, gosti na vikendu i poslugi njene kuće kod Montinjona bili su приметili da je nema. Uzalud su je gosti tražili celo pre podne, posle one noćne zabave, pa su se razišli malo uvređeni i nezadovoljni. Ali to nije bilo prvi i jedini put da se po nekoliko dana ne zna gde je Eva Pižon.

— Donald nije živ, jer otmičari ne bi uspjeli da ga zadrže — reče Džejn glasom koji je otkrivao strahovanje.

— Ne misli odmah na najgore — pokuša da je uteši Mišel. — Pokušaćemo nešto da saznamo.

Odvezoše se do »Zlatne školjke« i nađoše Emila Pižona. Pred njegovim vratima ugledaše uplakanu devojkicu, koja je baš izlazila iz sobe.

— Ta brbljivost će te jednom skupo koštati! — čulo se kako viče Pižon.

Kad se pojaviše Džejn i Mišel, vlasnik »Zlatne školjke« ih nepoverljivo pogleda. Nije ih poznavao i možda je mislio da su glasnici otmičara, ili opet neko iz policije.

Kad mu objasniše da žele da se raspitaju o gospođi Pižon i doktoru Klivu Konanu, on upita:

— Kakve veze vi imate sa njima?

— Bili smo zajedno na vikendu... Pa želimo... Spremni smo da pomognemo — progundā zbunjeno Mišel de Bošato.

Lukavi Emil Pižon ubrzo shvati da postoji nekakav duboki interes ovo dvoje za čudnog doktora Konana. Od tog zaključka do pomisli da to treba iskoristiti, nije trebalo mnogo vremena.

I već posle četvrt časa on im se jadao kako ne može da nabavi ni četvrt miliona, jer poslovi idu vrlo slabo. Užasavao se zbog opasnosti da otmičari ubiju njegovu ženu i Konana kad vide da neće dobiti novac.

Džejn ga uteši rečima:

— Smem li da ponudim pomoć? U Londonu imam svoj konto. Zatražicu od banke da mi ovde stavi na raspolaganje novac koji nedostaje.

On je zahvaljivao i pozva sekretaricu da nabavi piće. Neočekivane goste je usrdno nudio. Još jednom mu se sreća osmehnula i poslala mu pomoć, da ne izgubi deo svojih miliona.

*

Za to vreme inspektor Danijel Dalman je brzo vozio svoj crni sitroen prema Parizu. Vraćao se iz vikend kuće Eve Pižon.

Ono što je tamo otkrio brižljivim saslušavanjem, posle jednog podatka dobijenog od grupe koja se bavila otmicom, nagoveštavalo je da banda zamkova ne napada samo mrtve dragocenosti. Stari Evin vrtlar bio je video Mišena Kvalju. Tog čoveka je i pre viđao u društvu Eve Pižon. Vest o tome brzo je stigla do inspektora Dalmana i on je požurio da je proveri.

Vrtlar je pričao da je te noći odvezen veliki kamion sa osvežavajućim pićem. Iz njega je u zadnje dvorište izišao Kvalja. Vrtlar je video kako sa njim kroz otvoreni prozor razgovara Eva Pižon. Starac je zatim otišao da spava i to je bilo sve što je znao.

Inspektor je bio sebi postavio mnoga pitanja, a na neka nije bilo odgovora. Sada ih je u mislima ponavljao:

Ko je bio njegov spasilac one večeri kad ga je uhvatila Kvaljina banda?

Je li Kvalja bio slučajni poznanik gospođe Pižon, ili je to poznanstvo imalo dublje značenje za rešenje cele zagonetke?

Ko je tajanstveni doktor Kliv Konan?

Poslednje pitanje je ostajalo bez odgovora i posle pokušaja da se iz Australije dobiju podaci o Konanu. Tamo nije nikada bio izdat pasoš na to ime.

Pitao se i zašto je gospođa Pižon imala odvojen stan kod Opservatorije. O tome se izrekla Odet Verili kad su priče o otmici počele da kruže i kad su stigle do agenata koji su motrili na »Zlatnu školjku«. Od nje su, po svemu sudeći, potekle i prve vesti da je stiglo učenjivačko pismo.

Inspektor odluči da pogleda taj stan Eve Pižon, pa tek da onda sasluša njenog muža. Pošto ga je put vodio blizu Keja d'Orfevr on uze nalog za pregled stana i povede dva tehničara.

Uskoro je bio u raskošnom apartmanu. Dugi pregled pokazao da je neko bio u stanu pre najviše jednog sata. Kapljice vode u kadi i na lavabou pokazivali su da je kupatilo nedavno bilo upotrebljeno. Inspektor je znao da se lavabo i kada osuše sasvim već posle jednog časa, a najduže dva, što zavisi od temperature i vlažnosti vazduha u kupatilu.

— Ovde je neko nedavno upotrebio ženski perfem — reče jedan policijski tehničar stojeći pred toaletnim stočićem u spavaćoj sobi.

— Ali ne vidim nigde flašicu sa šanelom. Pogađam li da je ovo miris šanela? — pitao je inspektor.

Njegov saradnik potvrdno klimnu glavom.

Nađoše i jednu fotografiju sa jednog izleta na nekom jezeru. U pozadini se nalazio čovek za koga se nije moglo sigurno reći, ali je navodio na to da se radi o Kvalji. Inspektor je u džepu imao fotografije svih lica koja su se one noći nalazila u podrumu, spremajući se da ga obese i zauvek učutkaju.

On sada uze tu fotografiju i vrati se ka centru grada, a zatim pođe ka Pigalu.

Sekretarica Emila Pižona pokuša da mu ne dozvoli ulaz kod svog gazde, ali inspektor pokaza policijsku legitimaciju i prođe u hodnik koji je vodio ka Pižonovoj sobi. Jedan Pižonov čovek htjede da mu prepreči put, ali kad ga prepoznade, samo izvadi ruku iz džepa.

— Dajte mi taj revolver — reče hladno inspektor i pre nego što se momak snašao stavi ruku u njegov džep.

Izvuče automatski pištolj.

— Ja imam dozvolu. Ne možete mi uzeti oružje — pobuni se Pižonov telohranitelj.

— Dok sam ja ovde, neće vam zatrebati. Proveriću ispravnost te dozvole kasnije — reče inspektor i upade u sobu.

Iznenadi se videći tamo Džejn i de Bošatoa.

Pošto se pozdravi sa Džejn, on malo duže zadrža njenu ruku u svojoj, a zatim se nagnu i šapnu joj:

— Ovo nije mesto za vas.

Ona napravi izraz koji je govorio »tako se desilo«. U stvari, on tako proveri koji miris upotrebljava. Nije bio šanel.

Zatim poče da ispituje Emila Pižona. Interesovao se koliko je osiguranje Eve Pižon, iako je taj podatak već znao. Zatim je tražio da mu Emil Pižon kaže koliki je udeo njegove žene u celom imetku.

— Sve nam je zajedničko. Imetak nije veliki... Vi znate kako teško prolaze noćni lokali otkad je Neša Martini stavio svoje šape na poslove te vrste... — poče nesigurno Pižon.

— A zašto Eva ima posebni konto u banci? — upita inspektor.

— Ja ne znam... Ne verujem da ima. Ona mi to nikada nije rekla — uzbuđeno odgovori Emil Pižon. — Ali ja ne razumem na šta vi to

ciljate, gospodine inspektore.

— Rutinerska saslušanja — odgovori Dalman. — Treba znati nije li i vama u interesu da Eva nestane.

Pižon ga je zgranuto gledao, a zatim polako reče:

— Eva za mene znači više nego njeno osiguranje, imovina i konto u banci. Bez nje ne bih imao ništa. Ona ume da stvori novac...

— Ja sam mislio da vam najviše znači kao supruga — podsmehnu se inspektor.

— Ah... Ja je volim na drugi način... Kao ženu ne vezujem je za bračne obaveze.

— Dakle, potpuna bračna sloboda. Vrlo savremeno — opet se podsmehnu inspektor.

Te njegove reči su na sve delovale neprijatno, pa nastade ćutanje. Inspektor ga prekide pitanjem upućenim Džejn:

— Jeste li poznavali doktora Konana?

— Jesam — odgovori Džejn.

— Kada ste ga upoznali?

— Pre tri noći kod nesrećne gospođe Pižon — odgovori Džejn i pogleda pravo u inspektorove oči.

Dalman je razmišljao neko vreme, a zatim reče:

— Gospodine Pižon, upozoravam vas da je najpametnije da me izvestite kada otmičari zakažu vreme i mesto predaje novca.

— Ne verujem da ću pristati. Za mene Eva više znači nego njeno osiguranje i imetak. Hoću da mi se vrati živa — reče on ozlojeđeno.

— Dakle, daćete četiri miliona? — upita inspektor.

— Čim ih budem imao — odgovori Emil Pižon.

Inspektor ga je neko vreme proučavao, a zatim ustade i prvo se oprostila sa Džejn i reče:

— Ako jednom vidite gospodina Luna, pozdravite ga od moje strane.

Zatim izađe.

*

Malo kasnije iziđoše Džejn i Misei. Trebalo je obaviti poslove oko nabavke novca obećanog Pižonu za otkup.

Advokat Mišela de Bošatoa, koji je trebalo da preuzme brigu oko formalnosti za pribavljanje novca, imao je svoj biro u jednoj uličici kod Bulevara Šaron.

Zastajući na raskrsnici Ulice Montro, primetiše pred sobom jedan svetlosiv pežo. Vozila je žena u sivom kostimu.

— Zar nije to Eva Pižon?! — uzviknu Džejn.

Mišel de Bošato je treptao očima.

— Zakleo bih se da jeste — odgovori on i čim se signal promeni, po tera za pežoom.

Vožnja skrenu prema severu. Uskoro se nađoše na širokom putu prema Sent Denisu. Prateći kola žene za koju su verovali da je Eva Pižon nisu obraćali pažnju na još jedan automobil, koji je išao za njima. Na usponu iza tvrđave kod Pjerfita, pežo skrenu na parkiralište zaklonjeno starim drvoredom. Mišel takođe skrenu i stade iza pežoa. Kroz prozor ih je gledala Eva Pižon.

Njih dvoje iziđoše iz kola i požuriše k njoj. Ali baš u tom momentu stiže još jedan automobil. Iz njega iziđoše tri muškarca. Držali su revolvere u rukama.

— Ne pomišljajte na otpor! — zapreti prvi.

— Šta ovo znači? — upita Džejn.

— To su otmičari. Morala sam da ih slušam... Išla sam u grad da pripremim način preuzimanja učene. Doktora Konana drže kao taoca... Ubiće ga ako pokušam da ih prevarim — objasni Eva.

— A mi smo se ponadali... — zausti Mišel.

— Primetila sam da ćete upasti u neprilike. Znala sam da me ovi razbojnici stalno prate. Sada vas neće pustiti — zaključi Eva i uzdahnu.

— Dosta brbljanja! Odlazite u kola! — preteći viknu jedan od napadača i gurnu de Bošatoa.

On odskoči i udari razbojnika tako da ovaj pade na tlo. Ali drugi otmičar udari revolverom de Bošatoa, a treći ga onesvešćenog povuče ka svojim kolima.

Vezani i gurnuti na zadnje sedište razbojničkog automobila Džejn i Mišel su gledali kako jedan otmičar ulazi u njihov automobil, daje znak Evi da krene i polazi za njom.

Sva tri automobila nastaviše put.

U šumi kod Poseta, otmičar koji je vozio de Bošatoova kola prestiže Evu i daje joj znak da skrene na stazu među drveće.

I kola sa vezanim Mišelom i Džejn skrenuše u taj zaklon. Otmičari im vezaše oči i nateraše ih da sednu na pod kola tako da se spolja ne vide.

X

Ležeći na podu svoje tamnice, Lun je razmišljao o svemu. Nekakve nejasne slutnje polako su se uobličavale, ali još uvek nisu to bili jasni odgovori na sve ono što je bilo tajanstveno. On nije mogao da shvati tu brigu otmičara za njega. Donosili su mu hranu i piće, snabdeli ga sa četiri čebeta i dosta cigareta i nisu ga ponižavali.

Trećeg dana ga izvedoše iz hladne prostorije i vratiše u ugodni zatvor. Lun odmah ugleda Evu, koja je ležala u kabini. Ona skoči i potrča mu u susret. Kako su ga otmičari bili opet vezali dok ga ne prevedu ovamo, ona mu užurbano oslobodi ruke i zagrlila ga.

Bila je sveža. Luna zapahnu miris šanela. Nešto je bilo sa tim mirisom. Lun je tražio u svojim mislima razlog što ga je taj miris iznenadio. I odjednom počeo da shvata. Celu prostoriju je bio pregledao. U kupatilu je bilo dovoljno pribora, ali tamo nije bilo šanela. Lunova sposobnost posmatranja i pamćenja bila je takva da je bio siguran kako ranije nije video četvrtastu bocu od brušenog kristalnog stakla.

— Šta se događalo dok sam bio odvojen od tebe? — upita on pošto se beše okupao i to vreme iskoristio da razmisli.

— Ništa naročito. Otmičari čekaju novac — odgovori Eva. — Jedino me je mučilo što smo odvojeni.

— Zašto su me opet vratili ovamo?

— Ja sam ih molila. Rekla sam im gde držim nakit u mom stanu kod Opservatorije. Išli su po njega... Čak su mi doneli i moju kolonjsku vodu — pričala je ona.

»Ili je neobično lukava, ili sam pogrešio«, pomisli Lun, a glasno reče:

— Plašio sam se zbog tebe. I razmišljao sam o svemu. Kakva je naša budućnost? Umoran sam od kabarea, pozornica, lutanja i

avantura. Skoro bih želeo da ceo život provedem ovde pored tebe, u ovoj tišini.

Ona ga strastveno zagrlila.

— Ljubljeni moj! Volim te, Kliv! — govorila je uzbuđena. — Samo da se oslobodimo. Otići ćemo negde daleko odavde. Imam jedan zamak u brdima. Preuredićemo ga i živeti. Imam novaca. Stvarala sam svoje bogatstvo sanjajući o pravoj ljubavi... Sada sam je našla.

U njenom glasu bilo je i trijumfa zbog pobeđe.

— Hoćeš li napustiti Emila? — pitao je Lun.

— Hoću! Neka ostane sam sa svojim prsatim igračkama. Neka uživa u njihovoj praznoj lepoti. On nikada nije bio sposoban za pravu, duboku, strastvenu ljubav. O njemu neću više da mislim — odlučno je govorila.

On ju je gledao. Pokazivala mu se kao vladarka, koja velikom intrigom stvara svoje carstvo. Bilo je lepote i genijalnosti u toj ženi, ali i nečeg neobjašnjivog. Čovek nije mogao sasvim da joj veruje. I on je to shvatao više kao osećanje, nego kao zaključak stvoren na činjenicama.

Morao je saznati sve o njoj. Morao ju je shvatiti.

On je izbegavao da koristi svoje hipnotizerske sposobnosti i moć da tako uđe u tajne ljudskih bića. Ali sada je još jednom trebalo da zna istinu.

On sede pored Eve i iskosi se tako da su se gledali iz blizine.

— Ti o meni ništa ne znaš, Eva — počeo Lun.

— Meni to i ne treba. Volim te zbog fizičkog izgleda i duha koji se ne može skriti. Osećam da si čovek koga ne treba pitati — odgovori Eva.

— Ja sam čovek koga gone. Nisam napravio nikakav zločin, ali moja prošlost se sukobljava sa zakonom. Ni ime mi nije pravo.

— To nije važno. Ja te volim, pa ko god da si, dragi. Ti si moja jedina prava ljubav! Ti si prvi muškarac u čijem zagrljaju sam osetila sve... To je kao kad čovek pogleda van granica sveta.

— Ali ni ja ne znam ništa o tebi. Želeo bih da znam — nastavi Lun.

Ona je ćutala. Lunov pogled joj je oduzimao opreznost i sve više je osećala da on vlada njome.

— Pričaj mi o sebi... Govori istinu... Ti ćeš mi reći šta se događa — ponavljao je on sugestivno, ali u nekakvom monotonom ritmu.

Eva se opustila i polako pričala. Gubila je vezu i sve češće je odgovarala samo na pitanja. Lun se trudio da stiša uzbuđenje kad ona počne da priča o poznanstvu sa Misenom Kvaljom. Ovaj španski Italijan je neko vreme bio pevač, ali avanturizam ga je odveo iz Španije u Francusku. Uživanja, nerad i neodgovornost su ga često dovodili u neprilike. Upoznao je Evu još pre šest godina.

Kvalja je jedno vreme bio njen ljubavnik, ali uskoro ga se Eva zasitila. Našla mu je druge ljubavnice, pa su ostali prijatelji i saveznici. Kvalja je postao tajni ljubavnik javne Pižonove ljubavnice Odete Verili. Ali mu to nije bila jedina »ljubav«. U društvu Brena i Ožea upoznao je mladu Fransoaz Telen.

Svi su oni prvo služili Evi za terorisanje osoblja »Zlatne školjke« i drugih noćnih lokala. Kasnije su skovali planove da čine isto što i prva banda zamkova. Ona je otkrivena, a oni su nastavili.

— Zašto su se okrenuli protiv tebe — pitao je Lun.

— Nikada se nisu okrenuli — odgovarala je Eva ne kontrolišući svoju podsvest.

— Zašto su nas oveli?

— Ja sam im naredila. Da budem sama sa dragim čovekom.

— Zašto učena?

— Emil ima novaca... Bezbolno ću ih uzeti od njega... Jednoga dana ću ga napustiti.

— Je li on bogat?

— Vrlo bogat... Ne želim mu zlo... Ja sam mu pomogla.

— A koliko je tvoje bogatstvo?

— Imam mnogo dragocenosti u zamku. Sav plen je ovde.

— Koji je to zamak?

— Ovaj... Mi smo u njemu. Uredila sam ovo mesto.

— Jednom će te uhvatiti policija.

— Neće... Sakupila sam celu grupu. Oni čekaju pasoše za put u Italiju i dalje u Afriku. Svi će umreti iste noći kad dobijem novac. Tako ću uzeti i njihove pare.

— A šta će biti sa mnom?

— Ti si moj. Bićeš uz mene. Volećeš me i nikad neću biti sama. Bogatstvo, čovek koji me voli i koji je lep kao Apolon.... To je carstvo u kom ću vladati.

— A šta je sa Džejn Vittington i Mišelom de Bošatoom?

— Njih sam bila ostavila na miru posle druge akcije.... Ali oni su slučajno naleteli na mene danas kad sam bila u gradu.

— Ti si izlazila?!

— Da... Bila sam, kažem ljudima kako će primiti novac od Emila...

— Gde su Džejn i Mišel?

— U zatvoru iz koga su tebe vratili.

— Šta će se dogoditi sa njima?

— Oni su me videli... Moraju umreti.

Lun ućuta. Pustio je da se Evina svest delimično oslobodi, a zatim nastavi.

— Ti si teško bolesna... Tebe muče bolovi... Užasni bolovi... Moraš dobiti lekarsku pomoć... Zvaćeš Kvalju i sve ostale... Neka dođu...

Eva poblede, poče da tamni sve dok joj lice ne dobi nekakvu plavičastu boju. Zatim dođoše bolovi. Lun joj je sugerisao da oni postaju sve jači. Ona je jaukala od bolova.

Lun joj pomože da otetura do telefona. Kad je podigla slušalicu, teško je izgovarala reči, ali bile su to reči gospodarice:

— Odmah dođite svi ovamo! Kvalja, morate odmah doći! Meni je zlo!

— Ostavićemo samo Ožea na kuli, a mi dolazimo! — javi Kvalja.

Nahrupili su u prostoriju sa naperenim mašinskim puškama i revolverima.

— Je li ti nešto zlo učinio? — pitali su gledajući čas nju, čas Luna.

— Nije on... Zlo mi je. Treba mi lekar — govorila je Eva i grčila se na ležaju.

Kvalja veza Luna, ali ovaj mirno reče:

— Ona će brzo umreti, ako je ne bude lečio lekar.

— Ne možemo da pribavimo lekara. Treba ga oteti i vezanog dovesti reče Kvalja obraćajući se Evi.

— Spasite me! Ja umirem... Nećete dobiti novac i pasoše... Svi ćete umreti, ako ja ne ozdravim — ječala je Eva.

— Ja sam i lekar — upade Lun. — Dajte mi moje stvari iz odela. Imam tamo lekova.

— Hoćeš da podmetneš neki trik — sumnjičavo ga pogleda Kvalja.

— Dajte mu stvari. Sve mu dajte! — viknu bolno Eva.

Žil Leven pogleda Kvalju i ovaj mu klimnu glavom.

Uskoro Lun dobi svoje dve kutije sa neakvim praškovima, pilulama i staklenim ampulama. Ode u kupatilo i u čaši nešto izmeša. Vрати se k Evi i počе da joj šapuće:

— Čim ovo popiješ, sve će biti dobro... Bolovi će sasvim prestati... Posle ćemo se zabavljati i veseliti.

Ona ispi. Lun potrča opet pored Lindela i Brena. Kad se vrati sa drugom čašom, uzgred dobaci Brenu revolver, koji mu beše neprimetno uzeo.

Svi su zurili u njega.

— Ja sam s vama. Neću da vas ostavim. Ne želim. Šta ste se razrogačili, momci? — šalio se on sedajući pored Eve.

Njeno telo se smiri. Bolovi behu prestali. Ona je smireno sedela i gledala Luna.

— Zašto si onda »igrao« naivnog? — upita Kvalja.

— Hteo sam da vidim koliko vredite. Niste mačiji kašalj. Vredite, momci! — pohvali ih Lun.

— Ne verujte mu! On je opasan! — reče Breno Sumnjalo.

— Sigurno sam opasniji od tebe. Nisi u stanju da čuvaš svoj revolver. Ali ja sam ti ga vratio — odvrati Lun i udobno se namesti na jednu od dve široke fotelje.

Fransoaz Telen ga je zadržano posmatrala, ali joj se oči suziše i otkriše izraz mržnje kad pogleda Evu.

— Treba zajedno da se zabavimo — nastavi Lun. — Da li Ože dobro pazi?

— Taj je siguran. A u zamak se ne može ući. Zidovi su visoki, a on ima ručni mitraljez — odgovori Kvalja.

— Nekoliko šala za Evu! — objavi Lun.

Pričao je najbolje francuske šale, kojima su se svi smejali. Zatim izvede nekoliko mađioničarskih trikova. Uzgred je započinjao hipnozu svih prisutnih.

Desetak minuta kasnije sugerisao im je kako igraju sa najlepšim devojkama, a sam povede Evu. Pri tome je šapnuo Fransoazi da je ona u društvu čoveka koji joj se najviše sviđa. Ona je bila časak zbunjena, ali onda je videla kako igra sa Lunom.

Bilo je groteskno gledati kako svi igraju kao da drže u zagrljaju partnere. Lun prekide igru i naredi im da sednu.

— A sada niko ne može ustati. Pokušajte i videćete — reče im kad posedaše po prostirki.

Oni su se trzali, ali niko nije mogao da ustane.

— Ne možete da pokrenete ruke — nastavi Lun.

Svi su se naprezali, ali ruke im ostadoše kako su se zatekle.

On tada pođe i uze Lindelovu mašinsku pušku. Zatim se naoruža Kvaljinim revolverom. Sve ih brižljivo veza, a zatim ih oslobodi hipnoze.

Eva dobi napad besa. Pokušavala je da se otrgne, ali bezuspešno. Molila je da je oslobodi, obećavala sav novac.

— Ovde ga imam čitavu hrpu — odvrati Lun i pokaza joj novac koji beše našao kod razbojnika.

— I to je moj novac! Ja sam im ga dala za plen! — reče ona, ali uvide besmislenost tih reči i klonu na ležaj plaćući.

Lun iziđe i nađe vrata ka podrumskom bunkeru.

Džejn i de Bošato su zurili u njega. On ih oboje zagrli.

— Dragi moji, sada ste slobodni — reče i pođe uz stepenište.

Kad je izišao na gornju terasu zamka, ugleda Pjera Ožea. Kosa kao petlova kresta vijorila mu se na prohladnom vetru. Ali on već beše ugledao Luna i uzeo ga na nišan svoje mašinske puške.

— Predaj se i ne pravi gluposti — pozva ga Lun uhvativši ponovo zaklon.

Ali tada na terasu istrčase Džejn i de Bošato. Petao okrenu oružje na njih i Lun morade da pritisne oroz.

Roj smrtonosnih kuršuma prekрати život zločinca. Pjer Ože nestade iza niskog pervaza kule.

Zamak je bio opkoljen starim i zapuštenim vrtom, ali i obnovljenim i visokim zidom. Sa visoke terase videlo se daleko. Desno su bile šume Montmorensija, a pravo k jugu gromade pariških zgrada. Najbliže naselje Moazel bilo je daleko najmanje pet kilometara.

Lun se vrati u zamak i obiđe ga. U podrumima i parternim prostorijama otkri skladište pokradenih dragocenosti. Poznade platna slavnih slikara, oceni basnoslovnu vrednost starih tapiserija, pomilova delove skupocenog nameštaja i vrati se do Džejn i de Bošatoa.

Bio je nasmejan i niko ne bi mogao da pogodi šta se događalo u njegovom srcu.

— Džejn, da li bi ostala u ovoj lepoj zemlji? Ponekad bi tebi i Mišelu dolazio samo vama znani gost... — reče stojeći pred njih dvoje.

— Oh, Donalde... Sve je tako teško — prošaputa Džejn.

— Mene čekaju moje laboratorije u Londonu, putovanja sa starim Makfersonom, lutanja svetom i ko zna kakve sve opasnosti. Mnogo neprijatelja imam i nije pravo da zbog toga pate i moji prijatelji. Tebi treba dom... Zbogom, Džejn! Zbogom, Mišel! — reče i žurno pođe k dvorištu.

— Čekaj, Donalde! Šta ćemo mi?... Ostavljaš nas! — viknu Džejn preneraženo.

— Imate oružje tu u salonu. Sklonite se dok ne dođe policija. Već sam javio da je banda zamkova ovde — odvrati Lun.

Uskoro u Evinom automobilu napusti zamak. Vozio je prema severu, a zatim skrenu ka donjem toku Sene.

Saslušavajući jednu po jednu osobu, inspektor Dalman je počinjao da shvata jednu stvar. Kad dođe na red Džejn, on je upita:

— Jeste li isporučili moj pozdrav?

— Nisam stigla. Iznenada je otišao. Kao da se otrgao od svega ovog — odgovori ona tiho.

— Tek sada sam shvatio ko me je spasao jedne noći. Samo jedan čovek je mogao da savlada bandu ubica, a zatim da ne stane bez traga — reče inspektor.

— Zar tragate za njim? — upita Džejn.

— Ja ne tragam... Ali mnogo je onih koji bi s oduševljenjem javili Skotland jardu da imaju u rukama tog čoveka — odvrati on i pođe da svojim ljudima da uputstva.

Uskoro kamioni natovareni plenom i automobili puni pohapšenih i policajaca u njihovoj pratnji napustiše zamak. Za njima je išao mali sportski automobil Mišela de Bošatoa. Džejn je bila zamišljena, ali radosna. Mislila je o tome da će Donald Sikert lakše naći utočište, ako ne bude morao da brine i o njoj.

Spuštao se mrak. Svetlosti Pariza su se palile. Jedan čovek je pešice ulazio u gradić Vemon. Uze taksi i zatraži da ga odveze u hotel na levoj obali reke.

Dugo je stajao gledajući u brda iznad Tumija i udišući svež vazduh. Bio je to Lun, usamljeni kralj ponoći.

KRAJ